Τὸ φύλλον λεπτὰ 60 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 25.—	Ἐτησία	Φράγκα 25.—
Ἑξάμηνος	» 14.—	Ἑξάμηνος	» 14.—
Τρίμηνος	» 7,50	Τρίμηνος	» 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ – ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. Τόμος 29ος — *Ἐν Ἀθήναις, 17 Σεπτεμβρίου 1922* — *Ἔτος 44ον.—Ἀριθ. 42*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

—Περίεργο! Πῶς ὁ βασιλιὰς ἦρθε μοναχός του;.. Γιατὶ δὲν πῆρε καὶ τὸν πιστό του Γιακά;

—Ἴσως γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ μάρτυρες, ἂν τύχῃ καὶ χάσῃ τὴν ὑπόθεση, εἶπε γελῶντας ὁ Φαγάνας.

Ὁ Φρέδος παρακολουθοῦσε μὲ τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρο τὴν ἐξέλιξη αὐτῆς τῆς περιπετείας καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὴν αἰσθάνεται κάποιο θαυμασμὸ γιὰ τὸ Φαγάνα... Εἶχε ἀγωνία νὰ μάθῃ μὲ τί τρόπο θὰ κατόρθωνε νὰ ρίξῃ τὸ Σφάχτη μέσα στὸν ὑπόνομο.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ τὸ μάθῃ, γιατὶ ὁ Φαγάνας ἔκρινε ὅτι ἡ στιγμὴ εἶχε φτάσει.

* * *

Ἔχωσε τὸ χέρι στὴν τσέπη του κι' ἔβγαλε δυὸ λίμες.

Ἔδωσε τὴμιὰ στὸ Φρέδο καὶ τοῦπε:

—Ἔλα μαζί μου!

Ὁ Φρέδος ὑπάκουσε. Ὁ Φαγάνας διευθύνθηκε πρὸς τὸ στόμιο τοῦ ὑπονόμου.

Ἐξήγησε στοὺς συντρόφους τί ἤθελε νὰ κάμῃ.

Ἤθελε νὰ λιμάρῃ τὰ σιδερένια κάγκελα ποὺ ἔφραζαν τὸ στόμιο τοῦ ὑπονόμου κι' ἐμπόδιζαν τοὺς διαβάτες νὰ πέφτουν μέσα.

Ἄρχισαν τὸ λιμάρισμα καὶ, καθὼς ἦταν συνειθισμένοι σὲ τέτοιες δουλειές, σὲ μισὴ ὥρα εἶχαν λιμάρει τρία ἢ τέσσερα σίδερα.

Τότε ὁ Φαγάνας ἔβγαλε ἀπ' τὴν ἀνεξάντεληση τσέπη του ἕνα κουβάρι σπάγγο καὶ τὸ ξετύλιξε.

Ἔδεσε στὴν ἄκρη ἕνα λιθάρι καὶ τὄρριξε μέσα στὸν ὑπόνομο γιὰ νὰ τὸν βυθομετρήσῃ. Ὡς ν' ἀγγίξῃ τὸν πάτο, χρειάστηκε νὰ ξετυλίξουν ἕξη μέτρα.

—Ἀκριβῶς ὅπως τὄθελα, μουρμούρισε... Εἶναι βαθύς.

—Θὰ σκοτωθῇ; ρώτησε ὁ Φρέδος, ποὺ μ' ὅλο τὸ μῖσος ποὺ εἶχε γιὰ τὸν κακοῦργο, δὲν ἤθελε καὶ νὰ σκοτωθῇ ἐξ αἰτίας του.

—Δὲν ὑπάρχει φόβος! ἀπάντησε ὁ Φαγάνας... Στὸν πάτο εἶναι ἕνα μέτρο νερό. Μὰ τὰ τοιχώματα γλοστροῦν καὶ δὲ θὰ βγῇ εὔκολα ἀπὸ δῶ-μέσα.

—Μὰ τὴν καρδερίνα! φώναξε θαυμάζοντας ὁ Φιδές. Μοναχὰ νἄμαστε βέβαιοι πῶς θἄπεφτε ἐκεῖ-μέσα!...

Ὁ Φαγάνας κοίταξε τὸ ρολόϊ του.

—Σὲ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, εἶπε ἀδιάσταχτα, ὁ βασιλιὰς θἄναι δῶ!

Ὕστερα ἔσκυφε καὶ φρόντισε νὰ βάλῃ στὴ θέση τους τὰ λιμαρισμένα σίδερα σὲ τρόπο, ποὺ μὲ τὴν παραμικρὴ πίεση νὰ ὑποχωρήσουν ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ φαίνωνται ἀπ' ἔξω λιμαρισμένα.

Χωρὶς νὰ βιαστῇ, τέλειωσε κι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ μ' ἐπιμέλεια καὶ προσοχή.

Ὁ Φιδὲς κι' ὁ Φρέδος ἦταν γεματοι ἀνοπομονησία.

—Μικρέ! σὺ θὰ μᾶς βοηθήσῃς νὰ χώσουμε δῶ-μέσα τὸ βασιλιά, εἶπε ὁ Φαγάνας.

—Ἐγώ! ρώτησε ξαφνισμένος ὁ Φρέδος καὶ χαρούμενος, γιατὶ ἔβλεπε πῶς σὲ κάτι θὰ τὸν χρησιμοποιοῦσαν... Μακάρι νὰ σᾶς βοηθήσω, ἀλλὰ τί πρέπει νὰ κάμω;

—Νὰ τί θὰ κάμεις, εἶπε ὁ κακοῦργος. Θὰ ξαπλωθῇς ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ τοιχάκι, ἀντικρὺ στὸ χάνι, μαζὶ μὲ τὴ βαλίτσα καὶ θὰ κάνῃς πῶς κοιμᾶσαι. Ξημερώνει. Εἶναι ἀρκετὸ φῶς γιὰ νὰ σὲ διακρίνῃ καὶ νὰ σὲ γνωρίσῃ καὶ σένα καὶ τὴ βαλίτσα ὁ βασιλιὰς μόλις βγῇ ἀπ' τὸ χάνι.

—Κατάλαβα, εἶπε τὸ παιδί... Θὰ μαντέψῃ πῶς ἐγὼ τοῦ τὴν ἔκλεψα καὶ θἀρθῇ νὰ μοῦ τὴν ξαναπάρῃ.

Ὁ Φαγάνας χαμογέλασε.

—Ναί, εἶπε, καὶ τότε ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ θὰ γίνῃ: Ἢ ὁ βασιλιὰς θἀρθῇ κατ' ἀπάνω σου μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα στὴ βαλίτσα καὶ θὰ πατήσει στὰ σίδερα καὶ θὰ πέσει στὸν ὑπόνομο, ἤ, δεύτερη ὑπόθεση, θ' ἀποφύγει τὸν ὑπόνομο, θὰ πάει πιὸ δεξιὰ ἢ πιὸ ἀριστερὰ καὶ, τότε, ἀπὸ σένα κρέμεται νὰ τρέξῃς καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃς, κυνηγῶντας σε, νὰ πατήσῃ καὶ νὰ πέσῃ στὸν ὑπόνομο, ἂν εἶσαι ἐπιτήδειος.

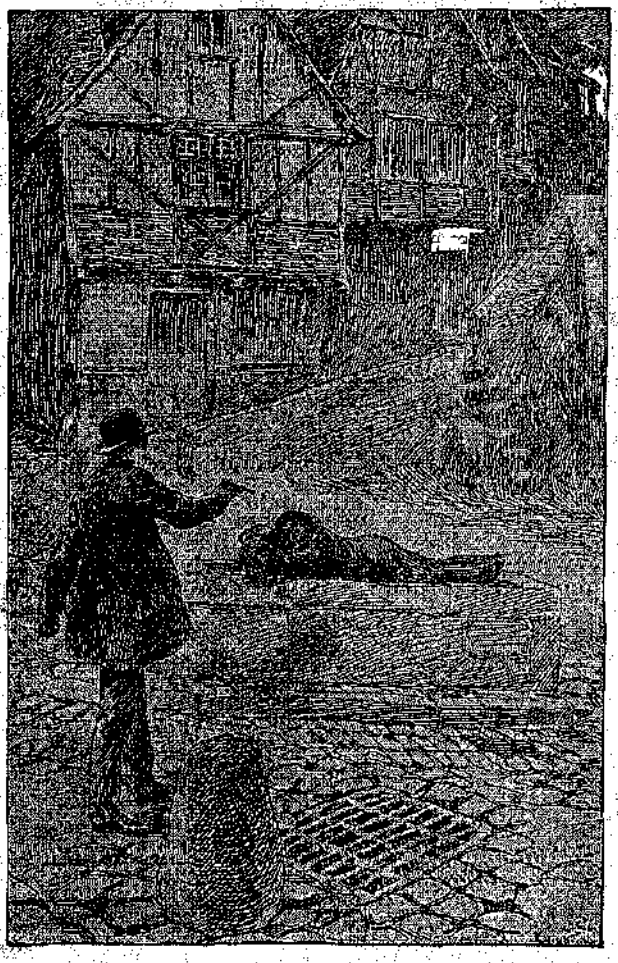

«Καὶ σημάδεψε σὰ νἄθελε νὰ πυροβολήσῃ... (Σελ.330, στ. 6'.)

Ὁ Φιδὲς ἦταν γεμᾶτος θαυμασμό.

—Πρώτης τάξεως σχέδιο ! εἶπε.

Ὅσο γιὰ τὸ Φρέδο, ξεκινοῦσε κιόλας γιὰ τὴ θέση ποὺ τοῦ εἶχαν ὁρίσει, ὅταν ὁ Φαγάνας τὸν ἐκράτησε :

—Στάσου ! εἶπε. Καλύτερα νὰ τὰ προβλέψουμε ὅλα.

Κι' ἄνοιξε τὴ βαλίτσα, πῆρε ὅλα ὅσα εἶχε μέσα καὶ τὴν ξανάδωσε ἄδεια στὸ παιδί.

—Ἔτσι, εἶπε, ἂν τυχὸν σέπιανε, θὰ μᾶς μείνουν πάντα στὰ χέρια μας ὅλ' αὐτά.

Ὁ κακοῦργος ἔδωσε μερικὲς ἀκόμη ὁδηγίες στὸ παιδί. Τὸ συμβούλεψε νὰ ξαπλωθῇ μὲ τὰ πόδια διπλωμένα τόνα πάνω στἄλλο, ὥστε νὰ μπορῇ ἀμέσως νὰ σηκωθῇ.

Ἐντωμεταξὺ εἶχε ὁλότελα φωτίσει καὶ μακρυὰ στὴ θάλασσα φαινόταν ἕν' ἄσπρο πανί.

—Εἶναι τ' ἀγγλικὸ πλοῖο! φώναξε ὁ Φαγάνας. Κάνετε γρήγορα. Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε στιγμή.

Ὁ Φρέδος ἔτρεξε νὰ πάρῃ τὴ θέση του πάνω στὸ τοιχάκι.

Ὁ Φαγάνας κι' ὁ Φιδὲς ξανακρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τὶς βάρκες, ἕτοιμοι νὰ μεταχειριστοῦν καὶ βία, ἂν ὁ δόλος δὲν ἦταν ἀρκετός.

Μιὰ τελευταία ἀνησυχία κρατοῦσε τὸ Φαγάνα.

Ἔρριχνε ἀνήσυχα βλέμματα στὸ λιμάνι, ὅπου εἶχαν ἔρθει φαράδες κι' ἔρριχναν δίχτυα.

Ἂν ὁ Σφάχτης ἀργοῦσε πέντε λεπτὰ ἀκόμη νὰ βγῇ ἀπ' τὸ χάνι, ἡ ὑπόθεση θὰ ἦταν χαμένη : Θὰ γινόταν ὁλότελα ἡμέρα, οἱ φαράδες θὰ ἔπαιρναν εἴδηση ὅταν ὁ Σφάχτης θἄπεφτε στὸν ὁπόνομο, θἄτρεχαν καὶ θὰ τὸν ἔβγαζαν. Ἐνῷ οἱ κακοῦργοι εἶχαν ἀνάγκη νὰ μείνῃ ὁ βασιλιὰς μέσα στὸν ὁπόνομο ὅλη τὴν ὥρα, ποὺ θὰ τοὺς ἦταν ἀναγκαία γιὰ νὰ δεχτοῦν ἀντὶ γι' αὐτὸν τὸν Ἄγγλο ἀπεσταλμένο.

Μὰ ὁ βασιλιὰς δὲν ἄργησε.

Προτοῦ ἀκόμη γίνει ὁλότελα ἡμέρα, ἡ πόρτα τοῦ ξενοδοχείου ἄνοιξε κι' ἐφάνηκε ὁ Σφάχτης.

Ἔρριξε γύρω του τὸ προφυλακτικὸ ἐκεῖνο βλέμμα, ποὺ ρίχνουν οἱ ἄνθρωποι οἱ συνειθισμένοι νὰ ζοῦν μέσα στοὺς κινδύνους. Δὲν εἶδε τίποτε ὕποπτο καὶ προσπάθησε νὰ διακρίνει, μέσα ἀπ' τὸ θαμπὸ φῶς, τὸ πλοῖο ποὺ φαινόταν στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντα.

Ἔξαφνα τοῦ ξέφυγε μιὰ κραυγή... Ἐκεῖ ! λίγα βήματα μακρυά του, ἐκεῖνο τὸ παιδί, ποὺ κοιμῶνταν...ἦταν... Μά, βέβαια, ἦταν ὁ Φρέδος καὶ πλάϊ του ἡ βαλίτσα του!.. Ἡ βαλίτσα, ποὺ τόσο τοῦ κόστισε τὸ χάσιμό της. Ἡ βαλίτσα ποὺ εἶχε μέσα τὰ χαρτιὰ τοῦ Δισδερῆ.

—Ὥστε αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο μοῦ τὴν ἔκλεψε;.. Ἀ ! αὐτὸ πάει πολύ !.. Ποῦ διάβολο νὰ φανταστῶ πῶς αὐτὸ τὸ βοζανιάρικο μπῆκε μέσα στὴν κα-μαρά μου...Ἀλλά, καλύτερα ἔτσι... Θὰ τὴν πάρω εὐκολώτερα..

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ ἔκπελιάς, ὑπακούοντας στὴν πρώτη του σκέψη, ἑτοιμαζόταν νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ παιδί, τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα.

—Στάσου ! συλλογίστηκε...Τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν ἦρθε ἐδῶ μονάχό του... Δὲν μποροῦσε αὐτὸ νὰ διαβάσῃ τὰ χαρτιὰ καὶ νὰ σκεφθῇ νἄρθῃ νἀ πάρῃ τὰ λεφτὰ τοῦ Ἄγγλου...Ἔχει καὶ συντρόφους... Αὐτὸς ὁ ὕπνος δὲν εἶναι φυσικὸς κι' ἴσως ἔχει κομμιὰ παγίδα. Ὁπωσδήποτε, θὰ ἰδοῦμε.

Χωρὶς νὰ κάμῃ βῆμα ἀπ' τὴ θέση του, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ρεβόλβερ καὶ σημάδεψε προσεκτικὰ πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ Φρέδου, σὰ νἄθελε νὰ πυροβολήσῃ.

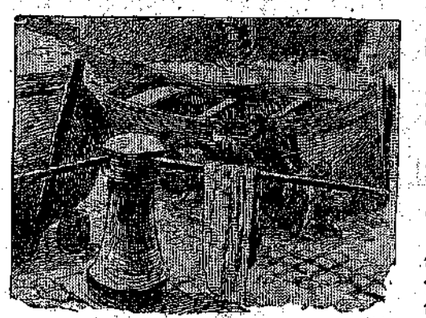

«Πετάχθηκαν τότε ἀπ' τὸν κρυψώνα τους...»
(Σελ.330, στ. γ.)

Ὁ Φιδὲς, ποὺ παρακολουθοῦσε μ' ἀγωνία τὰ κινήματα τοῦ βασιλιᾶ, φοβήθηκε γιὰ τὸ μαθητή του...Τοῦ ἦρθε νὰ ὁρμήσῃ ἔξω ἀπ' τὸν κρυφῶνα του, μὰ ὁ Φαγάνας τὸν κράτησε καὶ τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί :

—Μὴ φοβᾶσαι...Δὲ θὰ ρίξει.

Πραγματικῶς, ὁ Σφάχτης, ἀφοῦ σημάδεψε μιὰ στιγμὴ ἀκόμα, ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ χέρι του. Ἔβλεπε ὅτι ὁ Φρέδος δὲν ἐσάλευε.

—Διάβολε ! μουρμούρισε, κοιμᾶται λοιπὸν ἀληθινά : Οἱ σύντροφοί του τὸν ἄφησαν αὐτὴ τὴ στιγμὴ μονάχο ; Ἂν εἶν' ἔτσι, πρέπει νἀ μὴ χάσω τὴν εὐκαιρία.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ βασιλιὰς ἔτρεξε ἴσια στὸ Φρέδο. Μά, ἀπὸ συνήθεια δυσπιστίας, δὲν ἀκολουθήσε τὸν ἴσιο δρόμο. Πῆγε ἀπ' τὸ πλάϊ κι' ἔτσι ἀπόφυγε τὴν παγίδα, ποὺ τοῦ εἶχαν στήσει.

Ὁ Φαγάνας, καθὼς θυμᾶσθε, εἶχε προβλέψει κι' αὐτὴ τὴν περίπτωση. Ὁ Φρέδος, ποὺ εἶχε δείξει τόση ψυχραιμία μένοντας ἀσάλευτος τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ρεβόλβερ σημάδευε ἀπάνω του, πετάχτηκε ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ βασιλιὰς ἄπλωνε τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρῃ τὴ βαλίτσα.

—Ἀχ ! ἔκαμε, τάχα τρομαγμένος.. Χάθηκα !

Κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ τρελλά, σὰ νἄθελε νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ του.

Ὁ Σφάχτης, φυσικά, ὥρμησε νὰ τὸν κυνηγήσῃ' καὶ τότε ἦταν κάτι θαυμάσιο νἄβλεπε κανεὶς τὸ Φρέδο ποὺ προσπαθοῦσε μ' ἐλιγμοὺς νὰ παρασύρῃ τὸ βασιλιὰ στὸ στόμιο τοῦ ὁπονόμου.

Ἄλλοτε ἔκανε πῶς ἔχανε τὶς δυνάμεις του καὶ λιγόστευε τὸ τρέξιμο, ἄλλοτε ξέφευγε ἀπ' τὰ χέρια του μ' ἕν' ἀπότομο χτύπημα τοῦ ἀγκώνα.

Σιγὰ-σιγὰ τὸν ἔφερε ἐκεῖ ποὺ ἤθελε.

Αἴγα βήματα κοντὰ στὸν ὁπόνομο σχεδὸν σταμάτησε. Ὁ Σφάχτης ἐνόμισε πῶς εἶχε ἀποκάμει κι' ὥρμησε ἀπάνω του. Ξαφνικὰ ὅμως κλονίζεται: Εἶχε πατήσει στὰ λιμαρισμένα σίδερα καί, μὲ μιὰ πνιγμένη κραυγή, χάθηκε μέσα στὰ βάθη τοῦ ὁπονόμου.

Ὁ Φιδές, ὁ Φαγάνας κι' ὁ Γάτουλας πετάχτηκαν τότε ἀπ' τὸν κρυφώνα τους.

Θαυμάσια! ἐφώναζαν τρελλοὶ ἀπὸ χαρά.

—Τδέρα ἐγώ ! μουρμούρισε ὁ Φαγάνας.

Ὅλο γιὰ τὸ Φρέδο, σκυμμένος πάνω στὸν ὁπόνομο, κοίταζε τί ἀπόγινε ὁ ἀντίπαλός του. Φοβόταν μήπως εἶχε σκοτωθῇ.

—Ἔννοια σου! τοῦ εἶπε ὁ Φαγάνας στὸ ξαναλέω ὅτι ἔχει ἕνα μέτρο νερό ! Ὁ βασιλιὰς θὰ κάμει ἕνα λουτρό, δὲ θὰ σκοτωθῇ.

Σὰ νἄθελε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ αὐτὰ τὰ λόγια, ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ κρότος βημάτων στὸν πάτο τοῦ ὁπονόμου κι' ὁ Φαγάνας εἶπε :

—Δὲ θἄβγει πρὶν ἀπ' τὸ βράδυ. Στὴν παλίρροια θὰ μπορέσῃ νὰ βγῇ ἀπ' τὴν ἔξοδο τῆς θάλασσας.

—Καὶ τὸ βράδυ, συμπλήρωσε ὁ Φιδές, ἐμεῖς θὰ ἔχουμε ξεκινήσει γιὰ τὸ Παρίσι, μὲ τὸ ἑκατομμύριο στὰ χέρια.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Φαγάνας ἔσκυψε καὶ ξανάβαλε στὴ θέση τους, ὅσο μποροῦσε καλύτερα, τὰ σιδερένια κάγκελα τῆς τρύπας. Ὕστερα δείχνοντας κάτι φαράδες, ποὺ ἔρχόνταν πρὸς τὸ μέρος τους, εἶπε.

—Ἔμπρός !

Οἱ τρεῖς σύντροφοι ὑπάκουσαν καὶ τἔβαλαν μὲ βῆμα ἀργὸ γιὰ τὸ λιμάνι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Τὸ ψάρεμα τοῦ Φρέδου

Εἶχε φωτίσει πιὰ καλά. Ἕνας θαυμάσιος ἥλιος ἔβγαινε μέσ' ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα τὸ ἄσπρο πανὶ μεγάλωνε ὁλοένα.

—Νὰ τὸ ἑκατομμύριο ποὺ ἔρχεται!

μουρμούρισε ὁ Φιδὲς χαροῦμενος στ' αὐτὶ τοῦ Φρέδου, δείχνοντάς του τὸ πλοῖο ποὺ ἔρχόταν ἴσια στὸ λιμάνι.

Ὁ Φαγάνας ὅμως εἶχε ξαναπάρει τὸ σοβαρὸ καὶ συλλογισμένο ὕφος του. Συλλογιζόταν μὲ τί τρόπο θὰ τελείωνε ἡ ἐπιχείρησή αὐτή, ποὺ εἶχε τόσο ἐπιτυχημένα ἀρχίσει.

Ἔμενε ἀκόμη τὸ δυσκολώτερο : ν' ἀντικαταστήσουν τὸ βασιλιὰ μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ νὰ ἐμπνεύσουν ἀρκετὴ ἐμπιστοσύνη στὸν Ἄγγλο, ὥστε νὰ τοὺς δώσῃ τὰ χαρτιὰ ποὺ ἦταν προωρισμένα γιὰ τὸν καρμπονάρο Δισδερῆ.

Χάρη στὴ βαθειὰ γνώση τῆς ὑποθέσεως ποὺ εἶχε ὁ Φαγάνας, τὸ τελευταῖο αὐτὸ μέρος θὰ πετύχαινε, ἔπρεπε ὅμως νὰ πάρουν ὅλα τὰ μέτρα τους.

Οἱ συμμορίτες τῆς Μαύρης Μάσκας σεργιανοῦσαν στὸ μῶλο, σὰν ταξειδιῶτες ποὺ θέλουν νὰ σκοτώσουν τὸν καιρό.

Κοίταζαν τοὺς φαράδες, ποὺ ἁρμάτωναν τὶς βάρκες τους, περιμένοντας τὴν παλίρροια γιὰ ν' ἀρμενίσουν καὶ τὸ θέαμα αὐτὸ διασκέδαζε πολὺ τὸ Φρέδο, γιατὶ τὄβλεπε πρώτη φορὰ στὴ ζωή του.

Ροφοῦσε μὲ ἡδονὴ τὸ ζωογόνο θαλασσινὸ ἀέρακι ποὺ γέμιζε τὸ στῆθος του καὶ τὸν ζάλιζε σὰ δυνατὸ κρασί. Ἀνατρίγιαζε ἀπὸ εὐχαρίστηση, νοιώθοντας τὶς ἀχτῖνες τοῦ πρωϊνοῦ ἥλιου, ποὺ τοῦ ζέσταναν τὴ ῥάχη, τοῦ χάριζαν εὐθυμία καὶ ζωηρότητα καὶ τοὔδιωχναν τὶς ἄσχημες ἀναμνήσεις τῆς περασμένης πολυτάραχης νυχτᾶς.

—Γιατί, συλλογιζόταν λυπημένος, νὰ μὴν εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῶν φαράδων, ποὺ τρέχουν ξυπόλυτα στὴν ἀμμουδιά, ποὺ δαγκώνουν μὲ ὄρεξη τὸ μαῦρο τους ψωμὶ κι' εὐτυχισμένα βοηθοῦν τὸν πατέρα τους στὴ σκληρὴ καὶ τίμια δουλειά τους ; Ποιὰ μοῖρα μὲ σπρώχνει νὰ παλεύω διαρκῶς ἀνάμεσα σὲ κλέφτες καὶ κακοῦργους καὶ νὰ γίνομαι συνένοχός τους ;..

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ Φρέδος, ὅταν ὁ Φαγάνας ῥώτησε ἕναν φαρά :

—Τί ὥρα θ' ἀνεβοῦν τὰ νερά ;

—Στὶς δέκα, καλέ μου κύριε, ἀπάντησε ὁ ναυτικός. Μήπως θέλετε νὰ κάμετε κανένα περίπατο ; Ἔγω ἕνα ὡραῖο καΐκάκι, ποὺ ταξιδεύει θαυμάσια καὶ δὲν ἀνακατώνει τ' ἄντερα.

—Εὐχαριστῶ, φίλε μου, ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Φαγάνας, δὲ σοῦ λέω ὄχι, γιὰ τὴν ὥρα ὅμως θέλω νὰ ἰδῶ κάτι ἀνθρώποις πὄρχονται μ' ἐκεῖνο τὸ πλοῖο, ποὺ φαίνεται κεῖ-πέρα.

Ὁ ναυτικὸς ἔβαλε τὴν παλάμη του ἀντήλιο μπρὸς στὰ μάτια του, κοίταξε τὸ πανὶ κι' εἶπε :

—Εἶν' ἐγγλέζικο... Ἔρχεται ἀπ' τὸ Δοῦβρο.

—Ἀκριβῶς! εἶπε ὁ Φιδές... Καὶ σὲ πόσην ὥρα λέτε ν' ἀράξῃ ;

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΣ

ΗΡΘΕ!

Ἐπὶ τέλους : οἱ πρῶτες ἀνατριχίλες τοῦ ἀέρα ἔκαναν τὰ φυλλώματα νὰ κινηθοῦν, σὰ νὰ αἰσθάνθηκαν κάποιαν ἀνησυχία. Τὰ κλαδιὰ σάλεψαν πάνω-κάτω, σὰ νὰ ῥωτοῦσε τόνα τἄλλο :

—Τί ; Ἤρθε κι' ἔλας ;

Ἕνας ξαφνικὸς ἄνεμος σηκώθηκε, οἱ σκόνες τοῦ δρόμου ἔκαναν σύννεφο. Φοσοῦσε κι' ἀναστάτωνε τὰ πάντα, σὰ νικητὴς ποὺ μπαίνει σὲ μιὰ χώρα μεθυσμένος ἀπ' τὴ νίκη του.

Ἐκεῖ κάτω, πρὸς τὸ νοτιά, ἕνα γκρίζο σύννεφο στεκόταν σκεπτικό, σὰ νὰ κοιτοῦσε ἀπὸ μακρυὰ καὶ νὰ λογάριαζε..

Καὶ τὰ κλαδιὰ σάλεψαν πάνω-κάτω κι' ἄγγιξαν τόνα τἄλλο σὰν ἀπελπισμένα :

—Ἤρθε, ἤρθε !

Τὰ τζάμια τοῦ δρόμου σφάλισαν μὲ κρότο. Μιὰ ἀπότομη δροσιὰ κυριαρχοῦσε. Καὶ τὸ γκρίζο σύννεφο τοῦ νοτιᾶ ἔμοιαζε σὰ νἄχε πάρει τὴν ἀπόφασή του : Προχωροῦσε γοργὰ καὶ μεγάλωνε.

Μέσ' στὸν κῆπο τὰ λουλούδια λόγιαν ἀπότομα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὰ πλυμένα μαντήλια, ποὺ κρεμόνταν στὸ σχοινὶ τῆς αὐλῆς, ἔκαμαν δυὸ-τρεῖς γύρους, τυλίχτηκαν γύρω στὸ σχοινὶ κι' ἔμειναν ἐκεῖ ἀκούνητα, σὰ ν' ἀποκοιμήθηκαν ξαφνικά. Τὸ ἄδειο ποτιστήρι ἔπεσε στὶς πλάκες μὲ πάταγο, ἕνα παράθυρο ἔκλεισε δυνατά, μερικὰ χαρτιὰ σύρθηκαν μὲ θόρυβο στὴν αὐλή, στάθηκαν σὲ μιὰ γωνιά, ἀπὸ κεῖ ὀφώθηκαν, πῆδησαν τὴ μάντρα καὶ χάθηκαν ἕνα-ἕνα ἔξω στὸ δρόμο. Ἡ μητέρα ἔτρεξε νὰ πάρῃ τὴ γάστρα ἀπ' τὸ παράθυρο, μὴν πέσῃ καὶ κομματιαστῇ.

Ὁ Γιῶργος κι' ὁ Μίμης ἄφισαν τέλος τὸ παιχνίδι τους.

—Χμ! Μόρισε φθινόπωρο, Μίμη.

—Πφ, σκόνη ! Κάπου θἄβρεξε.

—Καὶ δῶ θὰ βρέξει. Κοίτα σύννεφα.

Καὶ γύρισαν πρὸς τὸ νοτιά. Τὸ σύννεφο τώρα πιὰ δὲν προχωροῦσε : ὥρμοῦσε γρήγορα σὰν κολοσσός, τριγυρισμένο κι' ἀπὸ ἄλλα σύννεφα, σὰ στρατηγὸς ποὺ παρασύρει ὅλους στὴ θριαμβευτική του ὁρμή.

* * *

Οἱ πρῶτες ψιχάλες πυκνώνουν στὰ χαλίκια τοῦ κήπου, μ' ἕναν ἦχο σὰ νὰ χοροπηδοῦν ἄπειρα τρελλὰ ποδαράκια, ἀόρατα κι' ἐλαφρά. Καθὼς ἡ βροχὴ ξεπλένει τὰ φύλλα, μοιάζει σὰ νὰ τὰ ξυπνᾷ ἀπὸ ἕνα λήθαργο, ὅπου ἦταν βυθισμένα κάτω ἀπ' τὴ σκόνη ποὺ τὰ σκέπαζε. Κι' ἕνα-ἕνα, προβάλλουν πράσινα, ὑγρὰ καὶ γυαλιστερά, σὰν ἄπειρες εἰκονίτσες χαρᾶς.

Ἡ βροχὴ δυναμώνει. Σκάζει κιόλας δυνατὰ στὸ πεζοδρόμιο. Πέφτει πυκνὴ κι' ὁρμητικὴ κι' εἶναι σὰν παραπέταγμα ἀπὸ θαμπὸ βερτωτὸ γοαλί, ποὺ μέσ' ἀπ' αὐτὸ διακρίνονται ἀμυδρὰ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺ τρέχουν κεῖ-κάτω νὰ κρυφτοῦν στὰ σπίτια τους. Μερικὲς τρεχάλες, μερικὰ ξεφωνητά, μιὰ ξώπορτα κλείνει μὲ πάταγο, κι' ὕστερα πιὰ μένει, σταθερὸς καὶ μονότονος, ὁ ἦχος τῆς βροχῆς στὸ μουσκεμμένο χῶμα καὶ στὸ πλημμυρισμένο πεζοδρόμιο.

Πίσω ἀπ' τὰ τζάμια, ποὺ οἱ σταγόνες τὸ χαράζουν μὲ ἄπειρα ποταμάκια φιδωτὰ καὶ περιπλεγμένα, ὁ Μίμης κι' ὁ Γιῶργος κοιτάζουν. Κοιτάζουν καὶ δὲ μιλοῦν. Αὐτὴ ἡ δυνατὴ καὶ ξαφνικὴ βροχή, ποὺ μόλις πρόφασε νὰ τὴν προμηνύσῃ ὁ δυνατὸς καὶ ψυχρὸς ἀέρας, σημαίνει γι' αὐτοὺς πολλά. Αὐτὲς οἱ στέγες ποὺ στάζουν ἀντίκρυ κι' αὐτὰ τὰ δεντράκια, ποὺ οἱ κορμοί τους βγαίνουν τώρα μέσ' ἀπὸ στρογγυλὲς λιμνοῦλες, τοὺς κάνουν νὰ θυμοῦνται γνώριμες σκηνές.

...Ἔτσι θἄναι οἱ μέρες τοῦ χειμῶνα, ποὺ ἡ βροχὴ θὰ τοὺς πιάνει ἐνῷ θὰ γυρνοῦν ἀπ' τὸ σχολεῖο, καὶ θὰ τρέχουν λαχανιασμένοι στὸ σπίτι, καὶ θ' ἀγωνιοῦν ὡς ποὺ ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα καὶ τέλος θὰ μπαίνουν καὶ θὰ παραιτοῦν ἔξω τὴν καταμουσκεμμένη ὀμπρέλλα. Καὶ τὰ πανωφόρια θὰ στάζουν, καὶ τὰ παπούτσια θὰ κολυμποῦν, κι' οἱ κάλτσες θἄναι γεμᾶτες λασπωμένες πιτσιλάδες ἀπ' τὸ τρέξιμο, καὶ τὰ χέρια θἄναι ὀγρὰ καὶ ξεπαγιασμένα. Κι' ἡ μητέρα θὰ τρέχει νὰ τοὺς περιποιηθῇ γεμάτη φροντίδα κι' ἀνησυχία. Ὕστερα θἄρχεται ἡ ζεστασιά, ἡ σούπα ποὺ θ' ἀχνίζει.

Λίγες ὧρες μέσα στὸ ζεστὸ σπίτι. Ὕστερα μιὰ βιαστικὴ ἐπανάληψη τῆς Ἱστορίας,—μιὰ ματιὰ στὴν ἀρχὴ κάθε περιόδου,—δέσιμο τῶν βιβλίων καὶ ξεκίνημα πάλι γιὰ τὸ σχολεῖο, μέσ' ἀπ' τοὺς δρόμους ποὺ θἄναι γεμάτοι λάσπες, ἐνῷ ἀπ' τὰ πεζοδρόμια θἄχουν στεγνώσει τὰ νερὰ καὶ θἄχει μείνει μόνο ἡ ὑγρασία. Καὶ στὸ σχολεῖο, πρὶν χτυπήσῃ εἴσοδος, ὁ ὄμβος τῶν συνομιλιῶν :

—Ἐγὼ ἔφταση χωρὶς νὰ βρεχῶ διόλου.

—Ἐμένα τὸ τετράδιο τῶν λατινικῶν ἔλυωσε ὅλο ἀπ' τὰ νερά. Καὶ τὸ μολύβι τῆς μελάγης μουσκεψε καὶ μοῦ γέμισε τὴν τσέπη μελανιές. Κοίταξε !

Κι' ἡ τσέπη ἀνταποδογορίζεται κι' ἐπιδεικνύεται. Εἶναι μπλάβη ἀπ' τὰ μελάνια.

Πιὸ κεῖ, ὁ «καλὸς μαθητὴς» ἐπαναλαμβάνει τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας εἰς ἐπήκοον πολλῶν :

—«...Μετὰ ἑξήκοντα χιλιάδων πεζῶν, πέντε χιλιάδων ἱππέων καὶ δεκαπέντε ἐλεφάντων...

—Εἰκοσπέντε ἐλεφάντων !

—Ὄχι. Δεκαπέντε.

Τὸ βιβλίο ἀνοίγει καὶ τὸ συμβουλεύονται:

—«...καὶ δεκαπέντε ἐλεφάντων, ἐπετέθη κατὰ τῶν Ρωμαίων...»

Ἐξφνικὰ τὸ κουδοῦνι χτυπᾷ κι' ὅλοι κινοῦνται πρὸς τὴν εἴσοδο, σὰν τὰ νερὰ μιᾶς λιμνοθάλας, ποὺ βρίσκουν ξαφνικὰ διέξοδο καὶ φεύγουν.

*

Κι' ἡ βροχὴ ἐξακολουθεῖ κι' οἱ εἰκόνες ξετυλίγονται ἀδιάκοπα στὸ μυαλό τους.

Ὁ παπποῦς, μὲ μιὰ ἀγαθὴ ἐξερευνητικὴ ματιά, μαντεύει τί λὲν οἱ φυσιογνωμίες τους. Πλησιάζει σιγὰ ἀπὸ πίσω:

—Μίμη, πῶς γράφεται τὸ «ἐλήλυθα»;

Τὸ «ἐλήλυθα» τοῦ παποῦ εἶναι ἕνα σύμβολο. Σημαίνει: Μὴν ξεχνᾶτε τὰ μαθήματα. Γιατὶ τὸ «ἐλήλυθα» εἶναι ἡ λέξη ποὺ, ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, ὁ Μίμης δὲν μπόρεσε νὰ συνειθίσῃ τὴν ὀρθογραφία της. Πάντα ἔβαζε πρῶτο τὸ ὕψιλον κι' ὕστερα τὸ ἦτα. Κι' ἂν κάποτε τἄβαζε σωστά, ἦταν ἐντελῶς τυχαῖο.

Ἀπόψε δράδυ, ἀφοῦ ἔπαψε ἡ βροχὴ, ὁ Γιῶργος κι' ὁ Μίμης κάθονται μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ δύσκολα βγάζουν δυὸ κουδέντες. Ἀπόψε εἶναι φύχρα, ἡ μητέρα ἔχει ρίξει τὸ σάλι της. Γρήγορα θἀρθῇ ὁ καιρὸς ποὺ θὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ νὰ βάλουν τὶς φανέλλες καὶ σὲ λίγο τὰ χειμωνιάτικα. Καὶ τὰ χειμωνιάτικα ροῦχα θυμίζουν πάντα σχολεῖο. Εἶναι μελαγχολικοί. Στὰ μάτια τους διαβάζει κανεὶς εὔκολα τὶς σκέψεις τους:

—Τί νὰ γίνῃ. Πρέπει νὰ τὰ ἐαναθυμηθοῦμε.

Σὲ λίγες μέρες τὸ Συνταχτικὸ κι' ἡ λατινικὴ Γραμματικὴ θὰ ἔγοῦν ἀπ' τὸ σορτάρι, θὰ ἐξεσκονιστοῦν καὶ θὰ τοποθετηθοῦν πάνω στὸ μικρὸ γραφεῖο. ποὺ τώρα τὸ καλαμάρι του εἶναι ἀδειανό, στεγνωμένο ἀπὸ καιρό. Καὶ τὰ βιβλία θὰ βγαίνουν ἕνα-ἕνα, ξεσκονισμένα, καὶ θὰ ξυπνοῦν ἀπ' τὸ λήθαργό τους, σὰν τὰ καθαρὰ κι' ὑγρὰ πράσινα φύλλα ποὺ ξέπλυνε ἡ βροχή.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ

—Πῶς ἔφτασες στὸ δρόμο αὐτὸν
ἐσὺ τὸν τιμημένο,
ποῦ σ'ἤξερα φτωχὸ παιδὶ
καὶ καταφρονεμένο;

—Ὦ! δὲν τὸ ἔχω μυστικὸ
δοσμένο μου ἀπ' τὴ μοῖρα:
Ἀπὸ τὴν Καταφρόνια μου
τὴ Δύναμή μου ἐπῆρα·

Πίστη κι' Ἐλπίδα, πλάϊ μου,
μέσ' στὴν καρδιὰ τὸν Πόνο,
καὶ μὲ τὸ Νοῦ δουλεύοντας,
βγῆκα σ' αὐτὸ τὸ δρόμο!

ΜΗΤΣΑ Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΘΗΝΑ ΤΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΟΥΣΤΑΛΕΥΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑΙ ἡ ἐποχὴ τοῦ μούστου, ποὺ δὲν γίνεται μόνο κρασὶ παρὰ καὶ μουσταλευριά. Κι' ἐνῷ βράζει στὰ ὑπόγεια τῶν ταβερνῶν, μέσα στὰ βαρέλια, βράζει καὶ στὶς κουζίνες τῶν σπιτιῶν, μέσα στὰ τσουκάλια. Τὸ ρῆμα *βράζω*, γιὰ τὸ μοῦστο, ἔχει βλέπετε δυὸ σημασίες. Μοῦ τὸ θύμισε ἡ μαγείρισσά μας ποὺ τὴν ἄκουσα προχτὲς νὰ φωνάζῃ:

—Θὰ τὸν βάλω ἀμέσως, γιατὶ ἄμα πάρῃ βράση ὁ μοῦστος, εἶναι γιὰ πέταμα.

Ἀπόρησα:

—Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ μουσταλευριά, δὲν πρέπει νὰ δράσῃ, καὶ πολὺ μάλιστα;

Γέλασε καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ὄχι τὸ βράσιμο στὴ φωτιά, τὸ βράσιμο ποὺ κάνει μόνος του καὶ γίνεται κρασί.

Ἡ ζύμωση μὲ ἄλλους λόγους. Ἡ μαγείρισσά μας ἐννοοῦσε πὼς ὁ μοῦστος τῆς ἔπρεπε νὰ μπῇ στὴ φωτιά, πρὶν ζυμωθῇ. Ἀλλ' ἂν μεταχειριζόταν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴ λέξη, ἐγὼ πάλι δὲν θὰ ἐνόμιζα πὼς θὰ τὸν ζύμωνε... στὴ σκάφη; Κι' ἴσως θὰ μοῦ φαινόταν ἀκόμα πιὸ παράξενο, γιατὶ ἔξερα πὼς ἡ μουσταλευριὰ δὲν γίνεται μὲ ζύμωμα παρὰ μόνο μὲ δράσιμο. Ἕνα βράσιμο ποὺ κάνει ὅλο τὸ σπίτι νὰ μοσχοβολᾷ. Ἀλήθεια, σᾶς ἀρέσει ἡ μυρωδιὰ τοῦ βραζομένου μούστου; Ὑποθέτω πὼς δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν τὸν τρελλαίνῃ. Ὅταν μάλιστα ὁ μοῦστος βράζῃ μὲ κυδώνια, γιὰ νὰ γίνῃ κυδωνόπαστο, σχηματίζεται ἕνας θαυμάσιος συνδυασμός, ἕνα σύνθετο ἄρωμα, ποὺ βάζει κάτω τὰ καλύτερα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀρωματοποιΐας... Ὅσο γιὰ τὴ μουσταλευριὰ ὅμως, τὰ γοῦστα διαιροῦνται. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τρελλαίνονται γι' αὐτὸ τὸ γλύκισμα κι' ἄλλοι ποὺ δὲν τὸ βάζουν στὸ στόμα τους, παρὰ μόνο *γιὰ τὸ καλό*.

Γιατὶ ἡ μουσταλευριὰ εἶν' ἕνα γλύκισμα χρονιάτικο, γουρλίδικο, ποὺ κάθε σπίτι πρέπει νὰ τὸ κάνῃ καὶ κάθε σπιτικὸς πρέπει νὰ τὸ δοκιμάσῃ. γιὰ νὰ πῇ «καὶ τοῦ χρόνου μὲ ὑγεία!». Δοστυχῶς, στὴν Ἀθήνα, αὐτὸ δὲν εἶναι πιὰ τόσο εὔκολο. Δηλαδὴ δὲν μπορεῖ κανένας νὰ βρῇ μοῦστο γιὰ μουσταλευριά. Καὶ ἔξερετε γιατί; Οἱ μπακάληδες δὲν πουλοῦν, γιατὶ ἔχουν τὴ γελοία πρόληψη πὼς ἂν πουλήσουν ἕστω καὶ μιὰ ὀκᾶ μοῦστο, ὅλα τους τὰ κρασιὰ στὸ ὑπόγειο θὰ ξυνίσουν! Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο μάλιστα οἱ προληπτικώτεροι δὲν πουλοῦν οὔτε ἑόδι ἄμα πέσῃ ὁ ἥλιος· μόνο τὴν ἡμέρα! Γιὰ νὰποκτήσῃ λοιπὸν κανένας λίγο μοῦστο, πρέπει ἢ νὰ τοῦ φέρουν ἀπὸ τὸ κτῆμα ἢ νὰ τοῦ τὸν χαρίσῃ ὁ γείτονας μπακάλης. Ἀλλά, ἐννοεῖται, ὅλοι στὴν Ἀθήνα δὲν εἶναι κτηματίες, οὔτ' ἔχουν φίλους μὲ ἀμπέλια, ὅπως στὶς ἐπαρχίες. Κι' ἐξ ἄλλου οἱ μπακάληδες ἔπαψαν νὰ χαρίζουν μοῦστο μὲ τὴν πρώτη ἐκείνη, τὴν παλιὰ γενναιοδωρία. Ἡ ἐποχή, βλέπετε, δὲν σηκώνει πολλὰ δῶρα. (Μόνο ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ σηκώνῃ καὶ πολλὲς προλήψεις· καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ὁ μοῦστος μποροῦσε πιὰ νὰ πουλιέται μὲ τὴν ὀκᾶ, χωρὶς κανένα φόβο νὰ ξυνίσουν τὰ κρασιά. Ἀλλὰ ποῦ! στὴν κοινωνία, οἱ εὐγένειες κι' οἱ καλωσύνες φεύγουν εὔκολα· οἱ προλήψεις ὅμως μένουν κι' ἐπιμένουν.) Γι' αὐτὸ λιγοστὰ σπίτια, —μιλῶ πάντα γιὰ τὴν Ἀθήνα,—μπόρεσαν φέτος νὰ προμηθευτοῦν μοῦστο καὶ νὰ κάμουν τὸ χρονιάτικο, τὸ πατροπαράδοτο γλύκισμα.

Κι' ἐμεῖς ποὺ δὲν ἔχουμε τακτικὸ μπακάλη,—γιατὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τῆς αἰσχροκερδείας, ὅπως δὰ οἱ περισσότεροι Ἀθηναῖοι, φωνίζουμε ἀπὸ πολλούς, ὅ,τι βρίσκουμε στὸν καθένα,—κινδυνεύαμε νὰ μείνουμε *ἄνευ*, ὅταν ἔξαφνα παρουσιάσθηκε ἕνας καλὸς φίλος, κτηματίας, καὶ μᾶς ἐπρότεινε ἂν θέλαμε νὰ μᾶς στείλῃ λίγο μοῦστο. Ἄχοῦς—ἐκεῖ ποὺ δὰ θέλαμε! Ποτὲ δῶρο φιλικὸ δὲν ἔγεινε πιὸ εὐπρόσδεκτο. Κι' ἔτσι, χάρη στὸν πολύτιμο αὐτὸ φίλο, μπόρεσα κι' ἐγὼ νὰ αἰσθανθῶ προχθὲς, νἀνεβαίνῃ ἀπὸ κάτω καὶ νὰ γεμίζῃ ὅλο τὸ σπίτι, τὴ γλυκειά, τὴν ὡραία, τὴ μεθοστικὴ μυρωδιὰ ποὺ λέγαμε.

Πόσα μοῦ θυμίζει! Μοῦ ξαναφέρνει κι' αὐτὴ ὅλη τὴν παιδική μου ἡλικία. Ξαναβλέπω τὴν πατρίδα μου, τὸ σπίτι μου, τὴ μητέρα μου, τἀδέλφια μου μικρὰ καὶ τὴ γριὰ ἐκείνη μαγείρισσα, τὴ Ζαφειρούλα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ὅλη ὅταν ἔφερνε στὴν τραπεζαρία τὶς ἁπλάδες μὲ τὴ σπουρα μουσταλευριά, σκεπασμένη μὲ σουσάμι καὶ μὲ καρύδι. Τὰ παιδιὰ δὲν ἤμαστε καὶ τόσο χαρούμενα. Βάραινε τὴν ψυχή μας ἡ μελαγχολία τοῦ φθινοπώρου κι' οἱ πρῶτες ἡμέρες τοῦ Σχολείου, ποὺ μᾶς φυλάκιζε πάλι ὕστερ' ἀπ' τὴν ἐλευθερία τῶν διακοπῶν... Ἀλλὰ ἔφτανε ἡ εὐωδία, ἡ ὄψη κι' ἡ γεύση τῆς μουσταλευριᾶς; γιὰ νὰ μᾶς ξαναδώσῃ ὅλη μας τὴ χαρά. Ἡ γλυκειὰ ἐκείνη ἀπλάδα μᾶς ἔδειχνε πὼς ἔχει κι' ὁ ἐρχόμενος χειμῶνας τὶς ἀπολαύσεις του, καὶ πὼς ἂν ξανάνοιξε τὸ Σχολεῖο μὲ τὶς πίκρες του, δὲν ἔπαψε τὸ σπίτι νὰ μᾶς παρέχῃ

ὅλες του τὶς γλύκες. Μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἡ μουσταλευριὰ μᾶς συμφιλίωνε μὲ τὸ Σχολεῖο, ποὺ τόσο ἄχαρο μᾶς φαινόταν τὶς πρῶτες ἡμέρες, γιὰ νὰ τὸ συνειθίσουμε καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσουμε πάλι σὲ λίγο...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'. (Συνέχεια)

—Τώρα, ἂς φύγουμε ἀπὸ δῶ, εἶπε.

Ὁ Δουμποῦκ, στὸ ἄγγιγμα τοῦ λαδιοῦ, ἔπαψε νὰ βογγᾷ. Ἦταν ὅμως τόσο ἀρεθισμένος ποὺ δὲν ἔβλεπε ποιὸς τὸν περιποιώτανε.

Ἄφινε νὰ τοῦ δένουν τὶς πληγές, ζωσμένος ὅλος στὸν πόνο του καὶ στὸν πόθο τοῦ νὰ ἐκδικηθῇ.

—Δὲν εἴσθε καλύτερα τώρα; τὸν ρώτησε ἡ Διονυσία.

Ἐσήκωσε τὸ βλέμμα του.

—Ἐσεῖς! εἶπε. Ἐσεῖς! Πῶς; Γιατί;

—Γιὰ νὰ σᾶς γιατρέψω. Ἔννοια σας δὲν σᾶς κρατῶ κακία... Θὰ γυρίσετε σπίτι, τώρα-τώρα... ἀμέσως. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἡ Διονυσία μιλοῦσε μὲ μιὰ φωνὴ γλυκειὰ καὶ σταθερή. Τὴν ἄκουγε χωρὶς μιλιά.

—Ξέρετε, ἡ παραμικρὴ κούραση θὰ σᾶς ἔφερνε πυρετό.

—Λίγο μὲ νοιάζει γιὰ τὸν πυρετό.

Ἡ Διονυσία σκεπτότανε:

Πρέπει ὁ Δουμποῦκ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ. Γιατὶ ἂν οἱ σύντροφοί του τὸν ἰδοῦν πληγωμένο, θὰ θελήσουν νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν.

Γι' αὐτό, ἐνῷ τὸν ἐπεριποιόταν, προχωροῦσε ὁλοένα καὶ τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς.

—Νὰ σᾶς πῶ, τοῦ λέγει. Ἔχετε ξδλη τὴν ἡμέρα γιὰ ν' ἀναπαυθῆτε! Ἔπειτα κι' ὁ καυγᾶς τελείωσε τώρα ποὺ φύγατε σεῖς. Γιατὶ ἐσεῖς εἴσαστε ὁ ἀρχηγός, δὲν εἶν' ἔτσι; μαζὶ μὲ τὸν Τροῦσετ.

—Ἄ, εἶναι κι' ἄλλοι. Μὰ ἡ Τροῦσετ ποὺ εἶναι;

—Κεῖ κάτου. Ἀνάβει τὴ φωτιά.

—Θέλεις νὰ πῆς τὴ σβήνει.

—Ἐξαρτᾶται, ποιὰν φωτιὰ ἐννοεῖτε;

Γιατὶ ὁ Δουμποῦκ ἐννοοῦσε τὴ φωτιὰ τοῦ φουρνέλλου, ἐνῷ ἡ Διονυσία ἐννοοῦσε τὸν καυγά.

—Ἄς εἶναι, εἶπε σὲ λιγάκι. Τώρα εἶμαι καλύτερα.

—Ἂν περιποιηθῆτε καλὰ αὐτὰ τὰ ἐγκαύματα, δὲν θὰ σᾶς μείνῃ τίποτε.

—Μά... γιατί;.. Δὲν καταλαβαίνω. Κανεὶς δὲν μ' ἐδοήθησε. Ἕνας μονυχά. Κι' αὐτὸς εἴσθε σεῖς... ἡ ἐχθρὰ τῆς Τροῦσετ, ἡ συνένοχη τῶν ἀφεντικῶν... ἡ σιπόνα τοῦ μεταλλείου...

—Δὲν εἶμαι τίποτ' ἀπὸ ὅλα αὐτά, Δουμποῦκ. Ὅσο εἶν' ἀλήθεια ποὺ σᾶς περιποιήθηκα τὴν πληγή σας. Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

Ἐσήκωσε τὸ χέρι σὰ νἄθελε νὰ βεβαιώσῃ μὲ ὅρκο τὰ λόγια της μὲ τόση ἐνεργητικότητα· τὰ μάτια της κοκκινοβηκαν μὲ τόση ἔκφραση τιμιότητας ἐπάνω στὸν ἐπαναστάτη μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο εἰλικρίνεια, ποὺ ὁ Δουμποῦκ τὰ ἔχασε.

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, εἶπε.

Σὲ λιγάκι ὅμως ἐπρόσθεσε.

—Μὰ ποῦ πᾶμε ἀπ' ἐ'ῶ; Ἐγὼ θέλω νὰ ξαναγυρίσω στοὺς συντρόφους.

—Πρὶν ὅμως, πρέπει νὰ μοῦ δώσετε πίσω τὸ λάδι μου, θὰ πάμε μαζὶ ὡς σεῖς μητέρος σας. Καὶ κεῖνη θὰ μοῦ

«Η Τροῦσετ τῆς φώναξε: Δὲν περνοῦν!»
(Σελ. 317, στ. γ'.)

γεμίσῃ τὸ μπουκαλάκι μου. Γιατὶ ἀλλοιῶς δὲ θἄχω πὼς νὰ φτιάσω τὴ σαλάτα μου τὸ μεσημέρι καὶ ἔξερετε πὼς τὸ ξύδι σκέτο δὲν εἶναι καθόλου καλὸ γιὰ τὸ στομάχι. Ἔπειτα κι' ὁ καυγᾶς τελείωσε πιά. Ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξακολουθοῦσε δὲ θὰ βοηθοῦσατε πολὺ ἐδῶ πιὰ μὲ τὰ πονεμένα σας δάχτυλα. Περισσότερο θὰ γελοῦσαν μὲ τοὺς τρεῖς ἀνθρωπάκους, ὅπως μοιάζουν τὰ δεμένα δάχτυλά σας. Τί γελοῖος ποὺ εἶναι, ξέρετε, ἕνας ἄντρας μὲ κουρελάκια στὰ δάχτυλα!

—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, εἶπε ὁ Δουμποῦκ.

Κι' ἄρχισε νὰ γελᾷ βλέποντας τὰ δεμένα δάχτυλά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'

Ἀπεργία κατ' ἀνάγκην

—Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει, ἔλεγε μέσα της ἡ Διονυσία, ἂν ἔχω ἢ ὄχι λάδι στὴ σαλάτα μου τὸ μεσημέρι. Τὸ χωριώτερο εἶναι πὼς σ' αὐτὸ τὸ ἀνάμεταξύ ὁ Δουμποῦκ δὲν θὰ ἐρεθιζόταν ἀπὸ τοὺς ἄλλους; οὔτε ἐκεῖνοι θὰ ἐρεθιζόνταν βλέποντάς τον πληγωμένο.

Μπῆκε στοῦ Δουμποῦκ ποὺ καθότανε ἐκεῖ κοντά. Πρώτη φορὰ σχεδὸν ἔμπαινε σὲ σπίτι ἀνθρακωρύχου.

—Ἤρθα μαζὶ μὲ τὸ γιό σας, εἶπε στὴ μητέρα του, γιὰ νὰ μοῦ δώσετε, σᾶς παρακαλῶ, τὸ λάδι ποὺ ἔβαλα στὴν πληγή του.

Ἡ κυρία Δουμποῦκ κοιτάξε τὸ γιό της.

—Εἶσαι πληγωμένος; τὸν ρώτησε τρομαγμένη.

—Ἄ! δὲν εἶναι τίποτε... Χάρη σ' αὐτήν, εἶπ' ἐκεῖνος, δείχνοντας τὴ Διονυσία.

—Μὰ ποιὰ εἴσθε σεῖς; ρώτησε ἡ μητέρα του.

—Μπᾶ! αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Μοῦ χρειάζονται μόνο δυὸ κουταλιὰ λάδι, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φάω τὴ σαλάτα μοῦ.

—Δός της, μητέρα, ὅ,τι σοῦ ζητήσῃ ἀκόμα.

—Τί κρίμα! τί κρίμα! εἶπε ἡ μητέρα του, νὰ βλέπῃς τέτοια παιδιὰ νὰ ξοδεύουν ἔτσι τὴ παλληκαριά τους καὶ νὰ χυποῦνται γιὰ ν' ἀρέσουν στοὺς ξένους καὶ νὰ κάνουν τὸν καμπόσο μπρὸς στὶς διάφορες Τροῦσετ!

Μ' αὐτὴ τὴ φράση, ἡ κυρὰ Δουμποῦκ φαινόταν νὰ ζητοῦσε τὴ γνώμη τῆς Διονυσίας. Αὐτὴ ὅμως κατάλαβε πὼς δὲν καταλαβε.

—Δὲν μὲ πειράζει κι' ἂν δὲν εἶναι τόσο καλὸ τὸ λάδι σας. Φτάνει νὰ τρώγεται, εἶπε.

Πῆγαν καὶ οἱ δυὸ στὴν κουζίνα.

—Νὰ τὸ μπουκαλάκι μου, εἶπε ἡ Διονυσία.

Δὲν πῆγε ὅμως γι' αὐτὸ μονάχα στὴν κουζίνα ἡ Διονυσία.

—Κορὰ-Δουμποῦκ, εἶπε δειλὰ-δειλά, πῆτε στὸ γιό σας νὰ μὴ βγῇ ἔξω αὐτὲς τὶς μέρες μὲ τὴν πληγή του.

—Ἂν νομίζεις πὼς θὰ μ' ἀκούσῃ!

—Θὰ τὰ καταφέρετε. Νὰ τοῦ πῆτε πὼς εἶναι γελοῖος μ' αὐτὰ τὰ δεμένα δάχτυλά του. Ἔχει φιλότιμο;

—Οὔ! Ὅσο γι' αὐτό!..

—Ἔ! τότε δὲν θὰ βγῇ.

Ἀφοῦ γέμισαν τὸ μπουκαλάκι μὲ τὴ λάδι, οἱ δυὸ γυναῖκες γύρισαν στὸ μπροστινὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν ἀπεργός.

—Πότε κάνει ὁ κόπος σου, γιατρέ; ρώτησε ὁ Δουμποῦκ γελώντας τὴ Διονυσία.

—Μὰ δὲν ξέρετε πὼς ἡ Ἑταιρία στέλνει χίρουργο γιατρὸ τῆς; στοὺς ἐργάτες;

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΙΡΙΔΑ
ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΝΕΦΛΙΑ ΤΗΣ

Τή γλυκειά τή μόρφή σου
ἀδελφοῦλα χρυσή μου,
χαμογέλιο χαρᾶς
νὰ στολίζει αἰώνια,
μ' εὐτυχία νὰ κυλοῦνε
καὶ χαρὲς νὰ σοῦ φέρνουν
τὸ γοργόφτερα χρόνια.

Στὸ ἀσάλευτο κι' ἥσυχο
τῆς ζωῆς σου λιμάνι,
ν' ἀρμενίζεις πανεύτυχη
κι' σ' ἀγνὸ σοῦ τὸ μετωπο
λάμψη θεία νὰ χύνῃ
τῆς τιμῆς τὸ στεφάνι.

Καὶ ἂν κάποτε πέλαγος
συναντήσης μπροστά σου,
θάρρος πάρε κι' ὑπόμενε
καὶ νὰ δῆς πόσο γρήγορα
θὰ ξανάβρῃς τὴν ἥσυχη,
τὴ χρυσὴ θάλασσά σου.

Οἱ φουρτοῦνες, οἱ θύελλες,
τὰ πανύψηλα κύματα,
στὴν ἀγάπη μας μπρὸς
πέφτουν θρύμματα
τῆς γλυκειᾶς μας θεᾶς,
τὸ πανώρηο τὸ χέρι
τὴ γαλήνη ποὺ ἔχασες
στὸ γιαλό σου θὰ φέρῃ!

Ἡ ἀφοσιωμένη ἀδελφή σου
Μελαγχολική Ξανθούλα

ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ

Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴ μυρουδιὰ τοῦ καπνοῦ καί, γιὰ ν' ἀποφεύγω τὴ συντροφιὰ ἐνοχλητικῶν κυρίων ποὺ καπνίζουν δίπλα σας δίχως νὰ τοὺς μέλῃ ἂν αὐτὸ θᾶς πειράζει, ταξειδεύω πάντα στὰ διαμερίσματα τῶν κυριῶν. Ἀλλὰ κι' ἀπὸ κεῖ θὰ μ' ἐκτοπίσουν τ' ἀφιλότιμα τὰ τσιγαρέττα... τώρα μὲ τὴ χειραφέτηση.

Καὶ νά, προχθὲς πήγαινα στὸ Χ... πρωΐ-πρωΐ. Βρῆκα καλὴ θέσι κοντὰ στὸ παράθυρο, φυσοῦσε δροσερὸ ἀεράκι καὶ μια ὡραιοτάτη χανούμισσα, ποὺ φαινότανε ν' ἀνῆκει στὸν πιὸ καλὸ κόσμο, κάθησε ἀπέναντί μου.

Ἤμουν εὐτυχισμένη.

Ἀλλὰ νά, ἡ χανούμισσα ννέφει τῆς ὑπηρέτριάς της, κι' ἐκείνη τῆς τρίνει ἕνα κουτάκι, ποὺ τὸ παίρνει, κτὶ τὸ ἀνοίνει καί, δυστυχία μου! βγάζει τσιγαρέττο. Νά το, θὰ καπνίσῃ.

Τί νὰ κάνω; ἀνησηκάνομαι, ξανακάθουμαι, σκύβω ἀπ' τὸ παράθυρο, ἀλλὰ ἡ τολύπα τοῦ καπνοῦ γιὰ τὸ πεῖσμα μου μπαίνει μέσ' στὴ μύτη μου· βγάζω τὴ μαντήλι μου, ξέχασα νὰ τοῦ βάλω καὶ μυρουδιά! χλωμιάζω, κοκκινίζω, γίνουμαι κουρέλι.

Εὐτυχῶς τὸ κάπνισε γρήγορα, νά, τὸ πετάει ἀπ' τὸ παράθυρο... ἀναπνέω!

Ἀλλὰ κατὶ τὸ champ, ὅπως λένε οἱ Γάλλοι, ὑποσχέθηκα στὸν ἑαυτό μου νὰ πηαίνω πάντα καὶ παντοῦ ἀποστολικῶς, κι' ἂν πρόκειται ἀκόμη νὰ γίνω σὰν ἀγγελίδα περιηγήτρια, παρὰ νὰ τραβάω αὐτὸ τὸ κακό.

Φλόρέρρᾶ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Το Ἰαμβικὸ Μέτρο.

Ἐγὼ δὲ τὸν μὲν οὐνεκα ξυνηγαγον....

Ἐκείνη τὴ μέρη, στὸ μάθημα τῶν Λυρικῶν, πραγτογωρίσαμε τὸ ἰαμβικὸ μέτρο. Τί γοργὸ καὶ τί χαριτωμένο ποὺ μᾶς φάνηκε! Μετὰ τὸ μάθημα, στὸ διάλειμμα, ὅλο κουβέντες στὸ ἰαμβικὸ μέτρο ἄκουγες.

—Ἔ, πῶς - σοῦ φά,-νηκε,-Κωστή,-τὸ μέ,-τρ' αὐτό;—Μα - δέν, μ' ἀκοῦς,-το σή,-ῶρά,-δεν στά,-ματῶ...

Ἐπὶ τέλους σχολάσαμε, πῆγα στὸ σπίτι καὶ κάθησα στὸ τραπέζι νὰ φάγω. Ἀλλ' ἀπόμα ἀκεπτόμουνα στίχους ἰαμβικοὺς καὶ μὲ τὸ πηρούνι μου κρατοῦσα τὸ ρυθμό, κτυπῶντας στὸ πιάτο. Ἐξαφνα κάτι μὲ ρώτησε ὁ πατέρας μου. Δὲν ἄκουσα καί, ἀφῃρημένος τοῦ ἀπήντησα:

—Ἄ, σύγ-γνωμήν δὲν ἀ-κουσά-τι εἶ-πατέ!...

—Τί λές, ἀνόητε;

Δὲν πρόφτασα νὰ ἀπαντήσω, γιατί ἡ ἀδελφή μου μὲ πρόκανε:

—Καλέ, εἶναι τ' ὀστεῖά του.

Ἀπὸ τότε δὲν ξαναμίλησα πιὰ σ' τὸ ἰαμβικὸ μέτρο.

Ὀλυμπιονίκης

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Ἐρωτηθεὶς κάποιος ποὺ πῆγε στὴν Κίνα γιὰ νὰ μάθῃ τὴ γλῶσσα τοῦ τόπου στὴν, ἐφάτησι: «πῶς λέγεται τὸ δένδρο Κιζιμά», ἀπάντησε:

—Τάμ!..

—Τὰ δύο δένδρα;

—Ταμ! τάμ!..

—Καὶ τὸ δάσος;.. Τάμ, τάμ, ταρὰ ράμ, τάμ, τάμ!..

Γιάννης Ρωμάντσας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς εἶναι πολὺ δύσκολος στὸ φαΐ.

—Ἂν δὲν φᾶς αὐτὸ τὸ κρέας, θὰ φωνάξω τὸν Ἀράπη! τὸν φοβερίζει ἡ μαμμά του.

—Μπράβο, μαμμά! φωνάζει μὲ χαρὰ ὁ Τοτός. Αὐτὸς θὰ τὸ φάῃ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλερήμου

* * *

Ὁ Τοτὸς ἀπορεῖ γιατὶ ὁ ὑποδηματοποιὸς τοῦ πῆρε μέτρο στὸ ἕνα πόδι.

—Τί, φωτῷ, ἕνα παπούτσι μόνο θὰ μοῦ κάνῃ;

(*Γεγονός*).

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου τῆς Ἰωνίας

* * *

Ὁ Ρηγόλεπτος πρὸς φίλο του τοῦ ποὺ φαρεύει:

—Μὴ μὲ πειράζῃς, γιατὶ θὰ ρίξω μιὰ γάτα στὴ θάλασσα, νὰ μὴ-σ' ἀφῆσῃ ψάρι νὰ πιάσῃς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ τῆς Ἀξιόλιβος

ΑΛΑΛΗΠΙΡΙΑ ΤΗΣ "ΑΙΔΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1922

ΝΕΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ
ΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἡ Σ. Σ. Σ. εἶναι πάν-τ γιὰ τοὺς ἐτησίους συνδρομητὰς καὶ τὰδέλφια τους. Ἀλλὰ χωρὶς ψευδώνυμο, δεν ἐπιτρέπεται οὔτε ἑ πυ-νός.

Καθέ ας ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω δικαιούχους δὲν μπορεῖ στὸ ἑξῆς νὰ στέλνῃ γιὰ τὴΣ.Σ.Σ.πτρὰ μόνον ἕνα κομμάτι τὴν τριμηνία, ἢ πεζὸ ἢ ποίημα, ἢ ἀδῆ εἰδοτερὰ τὸ κρίνο. (Παιδικὰ Πνεύματα ἤμιος ὅσα θέλῃ.)

Τὰ κομμάτια αὐτά, ἂν εἶναι καλά, θὰ δημοσιεύωνται ὅλα. (Δη-αδὴ ἀπὸ ἕνα τοῦ καθενὸς «τὸ διάστημα μιᾶς τριμηνίας.) Ἂν ἕνα κομματι δὲν εἶναι καλό, θὰ εἰδοποιῶ εὐθὺς τὸν συνεργάτη γιὰ νὰ μοῦ στεῖλῃ ἄλλο. Κι' ἂν καὶ τὸ δεύτερο αὐτὸ δὲν εἶναι καλό, θὰ τοῦ τὸ λέγω πάλι γιὰ νὰ μὴν περιμένῃ τὴ δημοσίευσή του, ἀλλὰ νὰ ἐξαιμάξῃ ἄλλο, καλύτερο γιὰ τὴν ἑπομένη τοιμηνία. Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Μὲ ἄλλους λόγους: Κάθε συνεργάτης τῆς Σελίδος δὲν θὰ μπορῇ νὰ φαίνεται παρὰ τὸ πολὺ τέσσερες φορὲς τὸ χρόνο. Κι' αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ δημοσεύωνται ὅλα τὰ καλὰ κομμάτια καὶ νὰ μὴ γεννῶνται παράπονα. Ἔπειτα, ἐφόντας καθένας πάει ἕνα μόνο κομμάτι μπορεῖ νὰ βάλῃ στὴν τριμηνία, θὰ τὸ ἐπιμελῆται ὅσο μπορεῖ καὶ θ- τὸ κάνῃ καλύτερο, ὡραιότερο.

Ἡ ἔκτασις τῶν κομματιῶν μένει ἡ ἴδια: 3)4 τῆς στήλης τὸ μεγαλύτερο.

Κατὰ τάνωτέρω, δέχομαι τώρα κομμάτια ὅπ' ὅλους τοὺς δικαιούχους, παλαιοὺς καὶ νέους ἀνεξαιρέτως, γιὰ τὴν Πρώτη Τριμηνία τοῦ 1923. Καθένας θὰ μοῦ στεῖλῃ ἀπὸ ἕνα, καθαρογραμμένο, χωριστό, μὲ τοῦομα τοῦ καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμό του. Κι' ἀπὸ πάνω νὰ γράφῃ: «Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν: Γιὰ τὴν Α' Τριμηνία τοῦ 1923». Κι' ἐγὼ θὰ τὸν εἰδοποιήσω ἂν τὸ ἔλαβα κ' ἂν εἶναι καλό.

Κομμάτια γιὰ τὸ 1922 δὲν δέχομαι πιὰ ἀπὸ κανένα. Ἔχω ἀρκετὰ γιὰ νὰ βάλω ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου, ποὺ τελειώνει τὸ ἔτος μου.

Τὴν ἄλλη φορὰ σᾶς εἶπα ὅτι ἡ «Ἀσυρα» τοῦ κ. Ξενόπουλου ἐξαντλήθηκε. Τώρα ὁ ἐκδότης μὲ πληροφορεῖ, ὅτι μόνον ἄδετα ἀντίτυπα δὲν ὑπάρχουν δεμένα ὅμως ὑπάρχουν μερικὰ καὶ πολοῦνται δρ. 13,50 τὸ ἕνα. (χωριστὰ τὰ ταχυδρομικά).

Ὁ νέος μου φίλος *Κουφὴ Ἐλπίδα* ἦτανε πάλι συνδρομητής μου καὶ περὶ τὸ 1900 μὲ τὰ ψευδώνυμα *Χιώτης-Σουλιώτης, Σμυράδινο Περιβόλαιο* καὶ *Αἰγυπτιακὴ Μούμια*! Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ συμπεράνετε ποσὸν χρονῶν εἶναι σήμερα ποὺ ξαναγίνεται, γυρίζωνας μὲ τόση εὐχαρίστηση στὰ παλιά του... Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφει, καθὼς καὶ τὸ *Ἀφοροσόρτσο* ποὺ μοῦ τὸν ἔξεσπαώσε.

Ἡ καλή μου ἡ *Τριανταφυλλένια*! Πεσόνοῦσε ἀπὸ ἕνα μαγαζί, εἶδε κάτι ἀγαλματάκια, τὰ ἐνθυμήθηκε γιὰ τὸ γραφεῖο της καὶ μπῆκε νὰ τὰ γοραστῇ. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη θυμήθηκε ἐμένα καὶ... κράτησε τὰ λεπτά της, 18 δραχμές, νὰ μοῦ τὰ στεῖλῃ ὡς συνεχεῖα εἰσφορᾶς. Καὶ μοῦ γράφει: «Σοῦ ὁρκίζουμαι ὅτι δὲν μοῦ κοστίζει τίποτε αὐτὴ ἡ στέρησι». Ἡ κάμαρά μου θὰ εἶναι ὡραία καὶ χωρὶς ἐκεῖνα τὰγαλματάκια. Ἔπειτα, σὰ σὲ θυμοῦμαι, θὰ μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τάχω καὶ κάτι περισσότερο.»

Τὰ ἔ-αδα ὅλα κι' εὐχαριστῶ πο-ύ, *Ἀνδρομέδα*. Ἐλπίζω πὼς τώρα εἶνῃ ὅλοι καλά. Ὁ κ. Φαίδων ἀπο-ήσε πολὺ μ' αὐτὸ ποὺ γράφεις, ὅπι κ' ἐκεῖ-πέρα, στὸ νησί, τὸ γάλα ἔχει τὸ νεράκι του καὶ τὰ φροῦτα εἶναι ἢ ἄγουρα ἢ σάπια, ὅπως κι' ἐδῶ. «Πάντοῦ τὰ πάντα» λοιπόν!—"Ἀρτησα νὰ ἐγὼ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἀλλά... μὴ μ' ἐκβιάζῃς.

Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου, *Μαργαριταρόνια*, καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ λαμπρὸ βαθμό. Ναί, ἡ φίλη σου ἐνεργάσῃ καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐπάβωμα. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐγγράφῃς κι' ἄλλες ἀπὸ τὶς φίλες ποὺ θὰ κάμῃς τώρα στὸ Σχολεῖο.

Καὶ ὁ *Ντόριαν Γκρέϊ* ξεφυλλίζει ἐκεῖ τὴν «Ἀνθολογία τῶν Νέων» καὶ μοῦ ἀναφέρει τοὺς ποιητὰς ποὺ βγῆκαν ἀπὸ τὸν κύκλο μου! «Εἶναι ὁ Ναπολέων Λαπαθιώτης (ὁ *Αἴθῳ* τῆς Διαπλάσεως) ὁ καλύτερος ἀναμφιβόλως ἀπ' ὅλους τοὺς νέους, ὁ Ἀλέαντρος Παλαμᾶς (ὁ "Ἀριελ), ὁ Ρῶμος Φιλύρας (τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα*), ὁ Κλέων Παβάσχος (τὸ *Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα*) ὁ Δ. Κουκουλᾶς (*Ἀνεβᾶς ὁ Καρχηδόνος* καὶ κατόπιν *Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς* τοῦ Δημοψηφίσματος τοῦ 1908) κ' ἔπειτα οἱ χωρὶς ψευδώνυμο δράσαντες Ν. Καρβούνης, Π. Ταγκόπουλος, Τάκης Παπατσώνης καὶ ἄλλοι. Καὶ τί σύμπτωσι! Γιὰ τοὺς νέους σοῦ εἶχε γράψει πρὸ πενταετίας μιὰ ἐπιστολὴ ὁ δημοσιεύων τότε τὰ πρωτόλειά του στὴ Σ.Σ.Σ. *Νικητὴς τῆς Αὔριον* (Μήτσος Παπανικολάου), τὴν ὁποία δημοσίεψες ὁλόκληρη στὸ 33 φύλλο τοῦ 1916, καὶ σήμερα πάλι, ἐγώ, μαζὶ μ' αὐτοὺς ποὺ ἀνέφερε τότε κεῖνος, βρίσκομαι στὴν πολὺ εὐχάριστη θέση νὰνοιφέρω καὶ αὐτοὺς, δηλαδὴ τὸν Μῆτσον Παπανικολάου, καὶ ἀκόμα τὸν *Τάλλον "Αγρα* καὶ τὸν Μ. Σπασινόπουλο (*Μεσογειακὴ Ἀστή*) τοὺς τρεῖς καλύτερους, ὄχι ὅμως ἀσημάντους *ἀνθολογίους* ποιητάς. Καὶ τελειώνω μὲ τὴν εὐχή, σὲ λίγα χρόνια, νὰ βρεθῇ κάποιος ἄλλος νὰ σοῦ γράψῃ γιὰ τοὺς τότε νέους ποιητάς, προσερχομένους ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς συνδρομητάς σου»,—μαζὶ καὶ τὸν *Ντόριαν Γκρέϊ*, τοῦ εὐχομαι ἐγώ. Τί ὡραῖα! Πόσο πρέπει νὰ χαίρωμαι καὶ νὰ περηφανεύωμαι γιὰ τὰ παιδιά μου!..

Ὡραῖας Ἐπιστολάς μοῦ ἐστείλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Κυματόδης Εὔριπος, Ἄπτερος Νίκη, Δόξα Ματωμένη, Νεοφάσαστο, Θέλμα, Μπερμπαντάκος, Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, Ἀμυησίακος Παῖς, Καρλόττα, "Αμλετ, Ἡ πειρατόπουλο Ἀγάν, Δακρυκόστιστος Ζωή, Ἀδχιδοὐκόισα, Γκιζέλλα, Ἀόρδος Βύρων, Ζέφυρος, Γαρδένια, Περαστική, Ἄσπρο Συννεφάκι, Ἀφροιρ. Κῦμα, Γιόντες, Ἄσπρη Γάτα, Μιράντα καὶ Τσάρος.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας τοῦ καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ἄλους γιὰ τὰ καλά τοῦ λόγια, ἐφεσαθώματα, συμπληρώματα κτλ.

Μερικοὶ μοῦ στέλνουν γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο. Νὰ προσέχουν, γιατὶ τώρα τὰ ταχυδρομικὰ τέλη αὔξησαν, νὰ ρωτοῦν καὶ νὰ θέτουν πάντα ὅσο γράμματόσημο χρειάζ-ται, γιατὶ ἀλλοιώτικα τὰ γράμματα τους μένουν στὸ Ταχυδρομεῖο. Μπορῶ νὰ πληρώνω ἐγὼ γιὰ νὰ τὰ παραλαμβάνω;

Μερικοὶ μοῦ ἐστειλαν καὶ χρήματα γιὰ τοὺς Πρόσφυγας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Κανένα τέτοιον ἔρανο δὲν ἔχω ἀδεια νὰ κάνω, οὔτε ἐζήτησα, γιατὶ χρειάζονται διατυπώσεις καὶ φροντίδες, ποὺ δυστυχῶς δὲν μοῦ μένει καιρὸς νὰ τὶς ἀναλάβω. Ὅσοι θέλουν λοιπὸν μποροῦν νὰ στεῖλουν τὴν εἰσφορά τους στὶς Ἐπιτροπὲς ποὺ δέχονται.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Παπαγαλιστικὴν ἀπάδοτον». —«Ἀπορίες».— «Ζωντανὸς καὶ πεθαμένος» κτλ.—«Ὁ ἥλιος τὸ φέγγαρι κι' ὁ ἀέρας». — «Ἀναμνήσεις». — «Στὴ θάλασσα».— «Τραγικὸν Ἐπεισόδιον». «Φαντάσματα» κτλ.—«Ματαιότης».—«Τὸ ἐγγονάκι». — «Στὴ γαλήνη».—«Φθινόπωρο».—Παιδ. Πνεύματα.

Δήλωσις:—Κατὰ τὸν νέον Κανονισμὸν τῆς Σελίδος, δὲν δέχομαι πλέον κομμάτια ἀπὸ κανένα διὰ τὸ 1922. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον οὔτε θὰ τὰναφέρω. Θὰναφέρω μόνο καὶ θὰ κρίνω τὰ στελλόμενα—ἀπὸ ἕνα καθενὸς — γιὰ τὴν Α' Τριμηνία τοῦ 1923.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Ἡ περιφανὴ Παπασοῦνα». Γνήσιο παιδικὸ ποιηματάκι, καλλύτατα τὸ διόρθωσα κηόλα λιγάκι. —«Ἀπ' τὴ Ζωή μου στὴ Μιτυλήνη». Πρωτότυπο καὶ καλογραμμένο. Ἀπαισιόδοξο ὅμως. Γιατί; — «Εἰκόνα». Ἀρκετὰ καλή. Ἔχει μερικὰς πινελιὲς πολὺ ζωηρές.—«Ἀπὸ τὸ Λεξικὸ μοῦ». Ἰδιόρρυθμη σκέψη καὶ συχνὰ σωστή. Πολλὲς οἱ μεταφορὲς καὶ λιγάκι βιαστμένες.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωστέα, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα: *Βαλεντῖνος, ἀ. Δὸν Φασούλαρος, ἀ. (ΠΤ). Βυρωμάλακας, ἀ. (Πάτς). Καλλικάντζαρος, ἀ. Τζόλια, κ. (ΜΡ). Ἀλίκη, κ. (00). Σέρλοκ Χόλμς, ἀ. (!!!). Τρελλὸς Ἀέρας, ἀ. (ΜΜ. Τσαχπίνα, κ. (ΕΓ). Μέδουσα, κ. (ΜΚ). Δὸν Κολοκυθάκης, ἀ. (καὶ ἄντες!). Βουλγαροκρατουμένη Ξάνθη, ἀ. (!!! ἄ !).*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 75. Διὰ τὰς περισσότερον 20 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: *ἡ Δόξα Ματωμένη μὲ "Απτ. Νίκην, Ξανθὴν Ἑλληνοπ. Λευκὸ Ἀραπάκι. — τὸ Χαμίνι μὲ Καρούμπ., Καρπαλέτσ. — ὁ Γάτος Γράμχος μὲ Μαν, τ. Δείφ., Ξανθ. Νεράϊδα, Ἀμυησίακ. Παῖδα, Νυκτοπούλι, Ἀτθίδα Ἀφαντάκηκ καὶ μὲ ὅσους καὶ ὅσας θέλουν.—ὁ Μέγας "Αγνωστος μὲ Φὸν Κολοκύθαν, Παρδ. Γάτσ, Μπερμπαντ., Ἀράχνῃ, Ἑλλ. Ἴδαν., Σουφρᾶς. τ. Αἰγόπτ., Ζόρα Ἡμονκό, Καλαμαρ. Λουλ., Σκνίπαν.—ὁ "Ηρως τῆς Κιθυτάχειας μὲ Μαγ. Ἑλλάδα. Ἀτρόμ., Καρπαλέτσ., Μαῦρ. Κυνηγ., Νέδωσα.—ὁ Ἀρχιτεμπέλης μὲ Σόρα Λεζινέβ. Μοσχομ., Ξάνθης, Φὸν Κολοκύθ., Ρίχαν, Ὑπνοβάτ., Σηρεντέλ, Λύτεξόρ., Ἐπαναστάτ., Σπανιόλαν, Καρφοθρύσταρ.—ὁ Κεραυνοβόλος Ἱππότης μὲ Μακέδ. Ἰδεοδ., Ν. Βολταῖρ., Ἀδέσπ. Βέλος, Μυστηρ. Ἱππότ, Ἰαβέρην, Βενιζέλαρο, Ἠμιλεζνέβ. — ὁ Τσάρος μὲ Βεατρίκην, Ἐπαναστάτ., Μικρασιατόπ.—ὁ "Αρατος μὲ Δάφνης Στέφ., Πανελλ. Πόθον. Δόξ. Ματωμ., Τριανταφυλλέν., Μπερμπαντάκ., Ἐπαναστάτ., Ἀρλεκῖν., Ὀνειρομμ. Ἑλλάδα, Σπανιόλαν. Πλανόδ., Φὸν Κολοκύθ., Μαυρούκαν, Ἀγοροκόρ., Ἀόρατον, Ρομέταν, καὶ μὲ ὅσους καὶ ὅσας θέλουν. —ἡ Κοκὼ μὲ Περασινική, Διπλοδρόδον, Σόρα Λεζινέβ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σεμνὸ Διαπλασόσουλο(χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά). Ἀνοικτόκαρδον (μεγάλη χαρὰ μοῦ ἐπροξένησε τὸ γράμμα σου· σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ!) Φύλλαν Χάτζ. (ἔλαβα καὶ τὴ «Λέλα» ποὺ θὰ δημοσιευθῇ ἀργότερα· ὁ καλύτερος, σύντομώτερος, εὐθυβόλεστερος τύπος εἶναι φαινόταν, καθόταν κτλ. καὶ στὸν πληθυντικὸ φαινόνταν, καθόνταν· αὐτὸν νὰ μεταχειρίζεσθε.) Ἀκριβάτην (δὲν ἔλαβα τίπ-τε!) Μικὲν Ἠθοποιὸν (φαντάζομαι τὴ χαρά σου ὅταν, ὡς ὅδρο τῶν γενεθλίων σου, ὁ καλός σου μπαμπᾶς σοῦ ἔδωσε 100 δραχμὲς νὰ τὶς ξοδέψῃς ὅλες στὴ Διάπλασι· σοῦ ἐστειλα τοὺς τόμους· καὶ τοῦ χρόνου!) Μικρὸ βόμβο (40 λ. τὸ ἕνα τόμο·) Ἰαβέρην (στὴ διάθεσή σου δρ. 3,70!) Φρέδον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐστειλα·) Κώσταν Ἀνεμόνην (θὰ τὸ διαβάσω ὅταν εὐκαιρήσω· κι' ἂν εἶναι καλό, πολὺ εὐχαρίστως·) Φιλομαθῆ (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσκάθωμα·) Ἀετόπουλο (μετὰ χαρᾶς θὰ δεχθῶ καὶ τὴν ἀδελφή σου· ναί, καὶ φοιτητάς, καὶ φοιτήτριες, καὶ καθηγήτριες ἀκόμη, ἔχω συνδρομητάς·) Ἀσσαράτ (κάποιος ἄλλος θὰ μετεχειρίσθ.) τὸ ψευδώνυμό σου· μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἄλλοτε συνέβη αὐτὸ ἀπὸ παρεξήγησι ἴσως θὰ τὸ νομίζῃ δικό του·) Κεραυνοβόλον Ἱππότην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φροντίδα·) Δημοσθένην Ι. Ν. (καλὰ τοῦ εἴπες· κι' ἡ Κυρὰ-Μάρθα σ' εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ θὰ προσπαθήσῃ·) Μαγευτικὸν Βόσπορον (δὲν ἔχει·) Συλφᾶζ(ἴδες τί γράφω παραπάνω· κρατῶ τὶς σέντε δρ. στὴ διάθεσή σου·) Ἐλένην Ι. Ξανελλαρίδου(διὰ τὸν ἴδιον λόγον κρατῶ στὴ διάθεσή σου καὶ τὶς δικές σου πενῆντα δρ.) Μαῦρον Ὁπλαρχηγὸν (καλά, θὰ ἰδοῦμε ἐν καιρῷ·) Εὐάγγ. Σαπουντζάκην (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα!) Ἀκόνυμον ἐκ Κω)πόλεως (κάνεις τὴ μεγαλύτερη παρεξήγηση τοῦ κόσμου· ἐκεῖνο τὸ ἔγραψε κατ' ἀνάγκην· ἀλλοῦτε δὲν ἔλεγο τίποτα·) Ἀνδρ. Χ. Κωστ. (Πν. Ἀσκήσεις ἀπαράδεκτοι τώρα·) Νορὶς (εἶναι δικό σου καὶ τὰ φύλλα θὰ σοῦ σταλοῦν·) Τρελλὸ Σπαρτιατόπουλο (τὰ ἔλαβα ὅλα·) Στέλλαν Κ. (ἐστειλα «Μυστικὸ Κ. Β.» δὲν ὑπάρχει·) Ἰφίνια Βόρνα (περασταικὴ ἡ τεμπελιά· ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐστειλα·) Ἀνθισμένην Ἄνοιξιν (μὲ χαρὰ μου ἔλαβα γράμμα σου ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρό· εὐχαριστῶ·) Αὐτόρωτον Ἐπτάλοφον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐστειλα· ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου λεπτὰ 60·) Χαμίνι (ἄλλος μοῦ εἶχε γράψει μὲ ὑπογραφὴ Χαμίνι·) Ἀδιαφόρητην, Διαβολόπαιδο, Ἀλογόμηγαν κτλ.*

Δὸν Φασούλαρον, Πτερωτὸν Πήγασον, Βασιλέα τῶν Ὀνείρων Σοφ. Ἀδρεάδ'ου (ἔλαβα εὐχαριστῶ.)

Κρεμμύδι, Χρυσῆν Σ. Μαν., Σκόρον, "Αρατον (ἐστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 20ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων. Αἱ λύσεις ἐστάλησαν μέχρι τῆς 17 Νοεμβρίου· ἀλλὰ καὶ κάμαν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.)

594. Δεξίγριφος

Κοινὸ ρήμα, λύτα,
Μὲ τραγικὴ βασίλισσα ἑνώνεται
Καὶ μιὰ πόλη, κοίτα,
Στὴν Προποντίδα πέρα φανερώνεται.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σμυρνιωτάκι

595. Στοιχειόγριφος

Ὅπως εἶμαι, ἀφῃρημένο,
Κυριολεκτικῶς σημαίνω
Ὅ,τι ἀξίζει κάθε πράμμα.
Ἂν μοῦ βάλῃς ἕνα γράμμα,
Κάτι πάει νὰ σημαίνω
Ἱερὸ καὶ δοξασμένο,—
Ἀλλὰ ἕνα μόνο πράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀψίμου Κρίνου

596. Ἀναγραμματισμὸς

Βασίλισσα Βυζαντινή
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Μιὰ μάρτυς Ἀλεξανδρινή
Ἀγία θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστ. ὑπὸ τῆς βοσκοκοῦλας τῆς Ἴδης

597. Αἴνιγμα

Ἀρχαῖος βασιλεὺς
τάρσενικό μου·
Ἐντόμων φωλεὰ
το θηλυκό μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Γαλανολεύκου

598. Περόνη

* * * Καθέτως, ἐν τῷ μέ-
* * * σῳ, θεά· δεξιά, τρο-
* * * * φιμον· ἀριστερὰ ὁμη-
* * * ρικὸς ἥρως· Ὀρτζον-
* * * τίας, μέλος τοῦ προ-
* * * σώπου.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κόμητος Μοντεχρίστου

599. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον

* * * (Εἰς ἑκάστην τῶν κάτω-
* * * τῶν φράσεων εὑρίσκεται ἀπὸ μία λέξις
* * * τοῦ Κυβολέξου).

1.—Σύ, Θεέ, ἀρχὴ σοφίας.
2.—Ἀπορία ψάλτου βῆξ.
3.—Πρὸ ἢ μετὰ Χριστὸν συνέβη αὐτὴ ἡ ἱστορία;

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἑλλην. Αἰσθήματος

600. Ἀποστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τάρχικά· τῶν Ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν περίφημον πόλιν:

Κοῦφος, ἡλίθιος, σῶμα, ἄπειρος, εὐτελής, κατηφής, ὑγιής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδομένου Μακεδόνος

601. Κρυπτογραφικὸν

1234567839 =Ἀρχαῖος βασιλεύς.
25467 =Ὑγρὰ ἔκταοις.
314313839 =Τεχνίτης.
478639 =Μέρος τοῦ σώματ.
518654387 =Προτέρημα.
63439939 =Σκύλος.
713923438 =Οἱ Δώδεκα.
81139 =Ζῶον.
925667 =Βασιλικόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πουλὶ τῆς Καταιγίδος

602. Ἐλλιποσύμφωνον

ο-εσω-ιου-αειει-ω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κουνέλη

603. Γρίφος

ΤΦ ΤΦ Ὅνοι
Κ λων βάση
ΤΦ ΤΦ
ΤΦ λεία

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλελ. Ἑλληνοκοσμίας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

604. Ἑλληνογαλλικὸν

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 8*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 8,70* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 9,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1891—1921) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 28 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος *δρ. 28* καὶ ῥαμμένος *δρ. 30*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. *1*, ὁ ἄρραφος καὶ *δρ.2,70* ὁ ῥαμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 3*,—εἴτε ἄρραφος εἴτε ῥαμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. κα λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50

(ΚΒ' — 968)

Λαδωμένε Πονεικέ! Γρύπια Κατσαρόλα, Κουνουποξυγκο καὶ μερικοὶ ἄλλοι, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὰ πλήθινά σου ὡραῖα, τόσο καλαιοθητικὰ καὶ γεμάτα...ποίηση ψευδώνυμα σας!!!
Θαλασσοπούλι

(ΚΒ' — 969)

Εὐχαριστῶ πολὺ ὅσους καὶ ὅσες μοῦ πρόσειναν Μ. Μ., ἄλλα δὲν ἀνταλλάζω. — *Θαλασσοπούλι*

(ΚΒ' — 970)

Νιάβη, ἂν καὶ καθημερινῶς σὲ βλέπω, ἔρχομαι ὡς ἐκ περισσοῦ νὰ σὲ χαιρετίσω καὶ μέσῳ Διαπλάσεως. Χαιρετισμοὺς στὸν *Κοντὸ Γολιάθ*. *Γκιζέλα.*

(ΚΒ' — 971)

Θέλμα, Μαύρομα, Πανοῦργο Διαβολάκι, Κα Δεμεμέλη, Γιοῦντες, Πανταχοῦ Παρών, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ; Στείλατε μέσῳ Διαπλάσεως.
Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων

(ΚΒ' — 972)

ΡΙΤΑ, *γιὰ τὴ χρυσὴ γιορτούλα σου, σοῦ εὔχομαι πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδούλα σου.*
ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 973)

ΑΠΟΓΕΛΑΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ἐστείλαν πολλοὶ καὶ ἐλλεκτοὶ καὶ τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ θερμότατα. ΚΑΡΤΩΝ: *Μαρίκα Ἀξελοῦ*. Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ: *Ἀφελὴς Γυμνασιόπαιδας*.
ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 974)

Ἐνοσίχθων Ποσειδῶν, χίλιες ὁλόθερμες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου. ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ
ΣΚΝΙΠΑ

(ΚΒ' — 975)

Ρίτα, χαρὰ στὸ κατόρθωμα! Ἂς εἶναι καλὰ αἱ πληροφορίαι τοῦ Μπερμπαντάκου. Μ. Μ. εὐχαριστῶ ποὺ δὲν ἔστειλες· θὰ μοῦ προξενοῦσαν κρυμάδες.
Ἀκκίλας

(ΚΒ' — 976)

Μέγας Ἄγνωστος: Τιμολ. Σχινᾶς. Γάτος Γράκχος: Δημ. Δημητρίου.—*Δοξασμένος Τσολιᾶς*

(ΚΒ' — 977)

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

Καρούμπας, Καρκαλέτσος=Μοσχάτος, Δαϊνοηρόλης, Πυροβολιάκι=Κλεάνθης. Ξύπνημα Ἑλλάδας=Γούτας. Φὸν Κολοκύθας, Καρδιογνώσης=Τζώρτζογλου.
ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ

(ΚΒ' — 978)

Γάϊε Γράκχε, μὴν τὰ λὲς τόσο ἄγρια, ἤθελες βέβαια νὰ πῆς τὸ ἀντίθετο. Συμμορία «*Ἀσσο-Καρό*», ὁ σκοπός σας θὰ εἶναι ἴσως νὰ παγώνετε τὰ Διαπλασόπουλά.
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΒ' — 979)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟΣ»
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ = Πανελλ. Πόδος. ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΣ= Χαρίλ. Παρίσης. Κυανόλευκο Δάβαρο= Γεώρ. Μαρκαντώνης. Ἀπελευθερωθεὶς Μικρασιάτης = Ἔμμ. Νικολαρεΐζης. Ἰωνικὸς Οὐρανός=Εὐάγγ. Τσαμόπουλος. Καρλόττα=Α. Κωσταρίς. Τρελλὴ Χορεύτρια = Ζωὴ Παπαδημητρίου. Μαγευτικὸς Βόσπορος = Νικηφ. Νικηφοριάδης. Φιλελευθέρα Ἑλληνίς = Ἰωάννα Νικηφοριάδου. Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα = Β. Ἀναγνωστόπουλος. Ἀνδρειωμένο Παλληκάρι = Κων. Θεώνης. Κόδρικτων=Γεώργ. Κανάρης. *Ἀλληλογραφία*: Καβούρ, Σπυρίδωνα Ναουμίδην. Καταστατικὸν ἐστάλη. *Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου ἄλλαξε:* Τ. Σχινᾶν, Πιπίνου 10, Ἀθήνας.

(ΚΒ — 980)

Μπέη, μὲ μεγάλη φόρα ἀρχισες· πρόσεξε μὴ σκοντάψῃς.
Κάρμεν

(ΚΒ' — 981)

Γεια σας, Διαπλασόπουλα· ἀνακαλύψετέ με· εἶμαι ἡ *Κοκὼ*

(ΚΒ' — 982)

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασιόκοσμο, χαιρετῶ ἀπαξάπαντας ἰδιαιτέρως τὸν φίλον μου Μπέην,
Σφάχτης

(ΚΒ — 983)

Π. Α. Σ.» Ἰδρύθη στὸν Πειραιὰ μὲ σκοπὸν ὅμοιον τῆς «Σ. Ε. Ν.» Μέλη δὲν δέχεται.

(ΚΒ' — 984)

Μεγάλη Ἑλλάς, Τριαντάφυλλένια, Ἀνδρειωμένε Κουραμπιέ, Γάϊε Γράκχε, Θαλασσοταραχὴ καὶ Ἀλογόμυγα, τετραδιά σας ἔλαβα τοῦτο μῆνα. Εὐχαριστῶ πολύ. *Μεγάλη Ἑλλάς*, ἐπιθυμοῦσα Δ]σίν σας.—*Ἄρατος*

(ΚΒ' — 985)

Καρούμπα, Καρκαλέτσε, δὲν μὲς κάνετε λιανὰ τὴν *ὑδρία*, γιατὶ ἀπάχτικα δὲν καταλαβαίνουμε. ΓΑΪΟΣ ΓΡΑΧΟΣ

(ΚΒ' — 986)

Φούρια, Ἱέρεια τοῦ Πόνου. Κύκνε, Στεναγμὲ τοῦ Πόνου, Νέδων, Τριαντιφυλλένια, Ματωμένη Δύση, Φαναριώτη, Ἰδανσμέ, Ὄνειρεμ. Ἑλλάδα, Ρίτα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. μέσῳ Διαπλάσεως καὶ ἐπιστολὰς ἀπ' εὐθείας; Δ]σις: Μιράντων Τ., ρ. τ. Λευκωσίαν (Κύπρου).—*Μιράντα*

(ΚΒ' — 987)

ΠΑΛΑΝΟΙΕ, μὲ ξένα κόλυβα μνημόσυνα κάνεις. Ἂν εἶσαι ἄξιος ἀνακάλυψέ με.
ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΒ' — 988)

Ἀλκὴ καὶ Θριαμβεύουσα Ὑπερηφάνεια, φαίνεται πὼς ἡ *Αὐτοκρατορία* σας εἶναι θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ.
ΓΑΪΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(ΚΒ' — 989)

Εἰσερχόμενος μὲ δυὸ τούμπες στὸν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ἀπαξάπαντας.
ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΡΟΣ

(ΚΒ' — 990)

Δέχουμαι τὴν φιλίαν τοῦ Σόρα Λεζινέβ καὶ τῶν ὑποστηρικτῶν του. ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΒ' — 991)

Διαπλασόπουλα, προκηρύσσω διαγωνισμό. Θέμα: *Περὶ φιλίας*. Προθεσμία τρίμηνος· βραβεῖον δρ. 30. Ἔμπρός, περιμένω. Δ]σιν ἴσε 986.—*Μιράντα*

(ΚΒ' — 992)

Ἱππόλυτε, εὐχαριστῶ. Μ. Μ. μου ἐλάβατε; Ἰδικά σας ἐξαίρεται! Πανταχοῦ Παρών.

(ΚΒ' — 993)

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Διαπλασόπουλα, *Ποῖος ἢ Ποία κατὰ τὴ γνώμη σας εἶναι δημοφιλέστερος ἀπ' ὅλους μας;»* Βραβεῖον: «*Χρυσὴ Κρεμάλα*». Ἐκ στῆ ἀπάντησις θὰ συνοδεύεται ὑπὸ τόσων πεντηκοντάλεπτων, ὅσας λέξεις περιέχει τὸ τοῦ ψηφίζοντος ψευδώνυμον, ἕνεκα τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὸν ἐπίσημον κατάλογον τῶν ἀποτελεσμάτων. Προθεσμία μέχρι τῆς 31ης Ὀκτωβρίου. Διεύθυνσις: Nicolas Andricopoulos, Poste Restant, Caire (Egypte).
ΜΑΥΡΟΣ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟΣ

(ΚΒ' — 994)

Σόρα Ημουκώ, ἄφησε τὰ ἀνάποδα γιὰ τοὺς *δειλοὺς*, Ἐμεῖς δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα.
ΑΕΓΟΠΟΥΛΟ

(ΚΒ' — 995)

Γάϊε Γράκχε καὶ κοιποί, Μ. Μ. ἔστειλα. Χαριτωμένο *Θαλασσοπούλι*, ἡ μόδα λέγεται «à la Francaise». ΑΡΥΓΚΑ

(ΚΒ' — 996)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ»

Ἡ διεύθυνσις ἤλλαξε· γράφετε «Γ. Σ.» Κολοκοτρώνη 21, Ἀθῆνα.

(ΚΒ' — 997)

ΡΙΤΑ, τί ἦταν αὐτὸ τὸ ξαφνικό! χωρὶς καμμιὰ αἰτία. Ἂν σηκωθοῦμε ὅλα τ' ἀδέλφια ΣΟΥ, νὰ ζητήσωμε ἀπ' τὴν καρδιά μας νὰ μὴ ἀποχωρισθῇς, θὰ ἀποτρέψῃς τὴν ἀπόφασί ΣΟΥ;
ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 998)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΑΣΣΟ-ΚΑΡΟ»

Φὸν Κολοκύθας = Σημηριώτης. *Καρδιογνώστης*=Τζωρτζογλου. Ὁ Ἀρχηγὸς
ΗΤΕΙΡΟΛΗΨ

(ΚΒ' — 999)

Ἐπαναστάτη, τὸ ψευδώνυμό σου εἶναι τῆς μόδας.
ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ

(ΚΒ' — 1000)

Ἐξαφανιζόμενον Ἴχνος, ἀλληλογραφοῦμε; Δ]σις Δ. Ζωχιόν, Βασιλείου Μακεδόνος, 1, Ἀθῆνας. *Ἰουλιανὸς*

(ΚΒ' — 1001)

Δεσποινὶς ἐκ Σμύρνης, καλῆς οἰκογενείας, πτυχιοῦχος Γαλλικῆς καὶ πιάνου, ζητεῖ θέσιν ἢ ἰδιαιτέρας παραδόσεις, ἄνευ μεγάλων ἀπαιτήσεων. Πληροφορίαι παρὰ τῇ Τραπέζῃ Ἀνατολῆς Κον Παύλον Χ. Παλαιολόγον.

(ΚΒ' — 1002)

Σὲ τὶς ἀγαπημένες μου φίλες στέλλω πολλὰ φιλάκια. Ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ Αὐστρίαν ἐλάβατε κάρτες μου; Μὲ θύμηση: *Βερολίνον-Αὔγουστος Βαρωνὶς*

(ΚΒ' — 1003)

Φράουλα, μὲ ἀνεκάλυψες; χά! χά! ἡ Ἀροκάρια δὲν ἀνακαλύπτεται εὔκολα.

(ΚΒ' — 1004)

Διαβολάκι τῶν Λιοσίων, Μπέη, τὰ συλλυπητήριά μου ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀγαπητοῦ σας ἀδελφοῦ. *Σφάχτης*

(ΚΒ' — 1005)

Ζήτω ὁ Διαπλασιακὸς Σύλλογος «ΘΡΙΑΜΒΟΣ» Θεσσαλονίκης καὶ ὁ ΔΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΗΗΣ!!! σ' ἀρέσει;

(ΚΒ' — 1006)

Ἰουλιανέ, σὲ ὑποστηρίζω στὴν ἵδρυσιν Συλλόγου ἐναντίον τῆς Μαύρης Μάσκας. — *Μεσονύχτης*

(ΚΒ' — 1007)

Σόρα Λεζινέβ, Σηρετυέλ, Ζιζάνιον τοῦ Πέραν, Ἀφ. Γυμνασιόπαι, Μεγάλη Ἑλλάς, Ἀόρατε Προστάτη, Σύλλογε Ἑλληνόπαι. Σὲς ζητῶ ὑποστήριξιν κατὰ τῆς Μαύρης Μάσκας. — *Μεσονύχτης*

(ΚΒ' — 1008)

Φ*ιλέρημε*, Μ. Μ. δὲν ἔλαβα.
Φιλελεύθερος Κερκυραῖος

(ΚΒ' — 1009)

Πλανόδιε, ποὺ τὰς ἀποκαλύψεις ἔχεις σιμὰ σου, θὰ πᾷς καὶ σὺ μὲ τὴ σειρά σου. —*Κ)ίται*, ὅσαι ἀντιπαθεῖτε τὴ Μαύρη Μάσκα, ταχθῆτε στὸ πλευρό μου.—*Φρέδε*, συμμαχοῦμε; *Μεσονύχτης*

(ΚΒ' — 1010)

Σ*ΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΗΝΑ»* Ἰδρύθηκε στὰ Χανιά. ΠΡΟΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ: **ΣΠΥΡΙΔΑΚΗΣ**. ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΑΠΟΙΚΙΩΝ: **ΚΤΙΣΤΑΚΗΣ**: ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ: **ΚΑΛΔΗΣ**, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ: **ΦΛΑΣΚΑΣ**, ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ: **ΤΣΙΧΛΗΣ**. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Ἀπευθύνεθε: Εὐάγγελον Κτιστάκην, Χανιά.

Α'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Προκηρύσσουμε διαγωνισμὸ Μ. Μυστικῶν. Προθεσμία τρίμηνος. Βραβεῖα: α') Πεντακόσια ἑκατομμύρια, χρυσόδετο· β') Μέλαιναι Ἰνδίαι, χρυσόδετο· γ') Παπᾶς εἰδωλολάτρης, κομψοδεμένο· δ') τρία βιβλία τοῦ Συλλόγου. Συμμετοχή: Εἰκοσάλεπτον. Στείλατε: Γεώργιον Σπυριδάκην ἰατροῦ, Χανιά.

(ΚΒ' — 1011)

ΡΙΤΑ, Ἤθελα στὴ συλλογή μου νὰ πρωτολάμπῃ τὸ δικό σου τετράδιο. Χρωματισμένο καὶ πετυχημένο; Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε. Δ]σις: Χαραλ. Μ. Τύμβιον, Λευκωσία Κύπρου.
Ὄνειρο τῆς Κύπρου

ἐκδοσις ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΚΟΟΚΟΥΣΑ